

CE SUNT VEDENIILE?

Mulțumesc
foarte mult, frate.

Bună seara, prieteni.

Sunt foarte fericit pentru că mă aflu aici, în seara aceasta. Ne-am adunat în
Numele

Domnului Isus, ca să vă propovăduiesc Cuvântul și să mă rog pentru
voi. Văd că s-au adunat și câteva batiste peste care ne vom ruga puțin
mai târziu. Sunt bucuros pentru că credeți acest lucru care
este conform Cuvântului lui Dumnezeu.

Îmi amintesc că

atunci când am fost în Africa am a- vut vreo șaisprezece saci plini

cu batiste, iar ziarele au scris: „Fratele Branham este puțin

cam superstițios pentru că s-a rugat peste batiste.” Aceasta dovedește că oamenii
s-au

îndepărtat de Biblie și nu o cunosc, deoarece Dumnezeu i-a însărcinat pe
slujitorii Săi să facă acest lucru.

Mâine după-amiază va

fi serviciul de încheiere, care va începe pe la ora 2.30-3.00. La ce oră începeți?

[un frate spune: „Pe la ora 3.00”.]

. Deci la ora 3.00. Atunci numerele de rugăciune
se vor împărți pe la ora 1.30-2.00.

Pentru oaspeții

veniți din alte părți aș

vrea să spun că în împrejurimile orașului sunt câteva

biserici foarte bune. Și fratele de aici are o biserică foarte frumoasă acolo

sus și presupun că și ceilalți

predicatori de aici lucrează împreună. Sunt biserici bune, de aceea am vrea să

vă alegeți una dintre ele și să mergeți

dimineața, unde doriți, iar dacă sunteți

membri ai vreunei biserici, mâine să fiți la datorie.

Aș

vrea să-i mulțumesc fratelui Glenn pentru că a făcut posibilă această adunare de încheiere. Asta arată adevărata părtășie și frățietate dintre oameni și vrem ca fiecare om să fie la datorie, în biserica lui, acolo unde îi este locul, pentru că datoria voastră este să fiți acolo.

Întotdeauna am

încercat să-mi fac un obicei din a încheia duminica după-amiaza, iar după ce vom avea cortul pentru evanghelizare, vom face acest lucru: vom ține serviciul de încheiere duminica după-amiază, iar dimineața nu vom avea nici o adunare, astfel ca oamenii să poată merge la bisericile lor.

Convingerea noastră

este că **fiecare persoană e datoare să meargă la o biserică și să aparțină de o biserică, în calitate de creștin.** Foarte mulți oameni spun: „O, eu stau acasă și citesc Biblia, căci prin asta am totul!”, dar nu este adevărat, deoarece **Biblia spune că nu trebuie să părăsim adunarea noastră.** [Evrei 10.25]. Noi trebuie să ne adunăm și să luptăm împreună cu toate celelalte biserici.

În dimineața

aceasta l-am auzit vorbind la radio pe un predicator baptist. Nu-mi amintesc numele lui, dar este cineva de aici, iar eu îl apreciez foarte mult și vreau să-i spun ceva: „Frate, du înainte mesajul acela pentru că este foarte bun.” Îl chema Smith sau Johnson. Frate Johnson, nu-ți cer să ridici mâna, dar dacă ești aici vreau să știi că te apreciez foarte mult, pentru că a fost un mesaj adevărat. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Astăzi am auzit și

mesajul adus de fratele de aici și de toți ceilalți frați și

vreau să spun că noi lucrăm împreună pentru o singură cauză: a Domnului Isus Hristos. O, dacă am putea să sfărâmăm aceste bariere!

Aseară am vorbit

despre știința medicală: despre osteopatie, chirurgie și toate celelalte lucruri. Dacă medicii ar înceta să mai lupte unii împotriva celorlalți și s-ar ajuta unul pe altul, preluându-și pacienții, nu ar fi minunat?

Așa ar trebui să fie și cu noi. Dar aceste lucruri sunt foarte departe de personalul medical.

Predicatorii metodiști, baptiști, prezbiterieni, penticostali și toți ceilalți, cu un cuvânt noi toți, ar trebui să fim tot așa. Într-adevăr.

Când eram pastor la Tabernacolul Baptist din Jeffersonville și la Biserica Baptistă din Milltown, aveam și Tabernacolul meu, care mai este și acum la Jeffersonville... Ceea ce vreau să vă spun este că acum propovăduiește în locul meu un predicator metodist.

Când eram acolo, aveam un prieten bun care se născuse în aceeași regiune din Kentucky, unde m-am născut și eu. El avea Biserica Metodistă de pe Strada Principală din New Albany, care era o bisericuță foarte activă. Ei bine, aveam o părtășie extraordinară. Astfel, când ținea el o trezire, eu închideam biserica mea și mergeam cu toții acolo, iar el făcea același lucru pentru mine.

Uneori ne necăjeam unul pe celălalt, cum fac predicatorii, știți voi. De fapt nu aveți cum să știți pentru că nu sunteți predicatori, dar ne plăcea să glumim între noi. De exemplu, dacă venea la mine cineva care primise mântuirea și îl întrebam: „De care biserică ai aparținut, frate?”, iar el îmi răspundea: „Păi, ai mei au fost metodiști, frate Branham și pentru că și eu cred în botezul prin stropire, aș

vrea să mă botezi așa.” îi spuneam: „Frate, tu nu vei fi niciodată un membru bun aici, chiar dacă suntem frați, dar am un prieten foarte bun în New Albany, pe nume Johnson, care este metodist și botează prin stropire. Știi ce vom face?

Haide să mergem și să vorbim cu el pentru că este un om foarte cumsecade. E un creștin adevărat și are o bisericuță vie, umplută cu Duhul Sfânt. Clima este cam uscată pe acolo, nu este foarte multă apă, dar el se va purta frumos cu tine.”

Ei bine, când mergea

cineva la el și îi spunea: „Frate Johnson, eu cred în botezul prin scufundare și aș vrea să fiu botezat așa”, fratele îi răspundea: „Eu nu botez prin scufundare, dar Billy, de la Tabernacolul Baptist din Jeffersonville, face aceasta. E un om cumsecade iar tu vei fi un membru bun în biserica lui. Totuși, îți spun ceva: el este baptist și te va ține sub apă până când nu mai iese nici o bulă de aer.”

Glumeam unul cu

celălalt în felul acesta, dar avem părtășie împreună. Fratele Johnson era un om minunat și nu aveam nimic să-i reproșez chiar dacă nu eram de acord în unele probleme de învățătură.

Totuși, principiul pe care mergeam era același:

amândoi credeam că Domnul Isus Hristos a murit ca să-i salveze pe păcătoși și cred că noi toți avem această încredințare.

Acesta este motivul pentru care cred că ar trebui să uităm toate mărunțișurile și să mergem înainte slujind Domnului; iar dacă eu nu pot să fiu de acord cu cineva, aceasta nu înseamnă că acel om nu este fratele meu.

Aș vrea ca și ceilalți

să gândească la fel despre mine.

În ce mă privește,

vreau să vă spun că am avut încă opt frați. Cel care s-a născut după mine e înalt de șase picioare

[aproximativ 1,80m]

, cântărește cam 190 de livre

[aproximativ 85 Kg]

, e blond, are nasul turtit și bărbia pătrată. Nu semănăm absolut deloc. Mai mult, lui îi place să joace golf, în timp ce eu consider că acest joc este caraghios; mie îmi place să merg la vânătoare, iar el consideră că vânătoarea este un lucru caraghios. Mie îmi place plăcinta cu cireșe, iar lui îi place plăcinta cu mere. Suntem foarte diferiți, nu semănăm nici la înfățișare, nici la fire, dar tatăl lui este și tatăl meu; iar dacă familia Branham a putut să ne accepte: pe el cu ciudățeniile lui și pe mine cu ciudățeniile mele, înseamnă că suntem frați. Și dacă Dumnezeu poate să te primească pe tine cu învățătura ta deosebită și pe mine cu învățătura mea deosebită și să ne dea Duhul Sfânt la amândoi, înseamnă că suntem frați chiar dacă ne deosebim atât de mult. Așa este, noi suntem frați chiar dacă suntem diferiți. În acest fel avem părtășie împreună, iar Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de toată murdăria și ne eliberează de păcate.

În ce privește

batistele, cred că printre americani am mai multă trecere cu ele decât cu orice altceva. De ce aceasta? Pentru că americanii au ideea fixă că trebuie să fie atinși de cineva sau să se pună mâinile peste ei, dar aceasta este o tradiție evreiască. Acesta este motivul pentru care încerc să vă fac să înțelegeți care este varianta pentru neamuri.

Vedeți

voi, evreul Iair a spus: „*Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.*” (Marcu 5.23).

Dar sutașul roman a spus: „*Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu. Eu sunt un om sub stăpânire, am sub mine ostași și zic unuia: „Du-te!” și se duce. Toți cei care sunt sub mine trebuie să mi se supună.*” El

a recunoscut autoritatea supremă pe care o avea Isus asupra bolilor, de aceea l-a

zis: „ Spune numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit.” – Matei 8.8 -.

Isus nu a zis prea multe despre Iair, ci a făcut ceea ce I-a rugat: S-a dus și Și-a pus mâinile peste fiica lui, dar despre sutașul roman, Isus le-a spus celor ce mergeau după El: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare.”! – Matei 8.10 -. Vedeți?

Și noi dorim să avem o credință foarte mare, deoarece Domnul Isus vrea să ne încredem în El.

Îmi pare rău că avem numai câteva seri la dispoziție. De fapt așa a fost întotdeauna slujba mea. În Africa, în India și în multe alte locuri stăteam o seară, două sau cel mult trei și erau prezenți între o sută și cinci sute de mii de oameni. Ei nu aveau cum să știe cât este de greu, pentru că pe când începi să te obișnuiești, trebuie să îți iei rămas-bun și să pleci, deși acest lucru nu este corect față de oameni.

Acesta este motivul pentru care Domnul mi-a spus într-o vedenie să fac acest cort mare și să rămân patru sau șase săptămâni într-un loc. De multe ori, oamenii vin în rândul de rugăciune, sunt vindecați și pleacă. Am văzut oameni orbi din tinerețe, care au venit și au citit Biblia, iar două săptămâni mai târziu erau la fel de orbi ca atunci când au venit prima dată pe platformă. De ce aceasta? Oamenii nu înțeleg că duhul necurat iese din om și umblă prin locuri fără apă, apoi se întoarce cu alte șapte duhuri, ceea ce face ca starea aceluia om să fie cu mult mai rea ca înainte. Așa spune Biblia. Duhul rău se întoarce împreună cu celelalte și starea omului devine de șapte ori mai rea decât înainte.

Vedeți voi, trebuie să știi cum să te apropii. Trebuie să știi ce sunt bolile. Excluzând medicii, cred că abia 1% din oamenii de aici știu ce este cancerul; ce este o tumoră; ce este cataracta, tuberculoza; ce este un germen, de unde vine, ce anume l-a produs și ce îl ține în viață. Oamenii nu știu.

Ciudat este faptul că de multe ori, nici chiar medicii nu știu. Ei știu doar că tumorile sunt acolo, dar ce anume le-a cauzat? Trebuie să fie o cauză. Tumoarea este o viață, dar nu viața omului, ci o altă viață care vine în el. Este o altă celulă, care se înmulțește; este un germen: cancer, cataractă, sau orice altceva, care vine în om cu un singur scop: să-l ucidă. De ce? Pentru că este moartea care se instalează în trupul muritor, îi sugă sângele și îl ucide.

Este o excrescență fără formă. Tu îți iei forma din natura tatălui tău și la fel este cu orice altceva, pentru că fiecare rodește după soiul său; orice sămânță. Tu ești sămânța unei ființe omenești, iar această sămânță produce o altă ființă omenească. Sămânța de la câine va produce tot un câine; sămânța de la o pasăre va produce o pasăre, etc. dar cancerul, tumorile, cataracta și toate celelalte boli, nu au o formă, deoarece sunt lucruri duhovnicești. Ele se materializează într-o tumoare malignă sau în altceva și se întind în tot corpul. Există mai multe feluri de cancer: sarcomas, cancer deschis, cancer roșu, cancer negru și altele. Unele tumori sunt mici, altele sunt mari și sunt tumori care se întind ca și când ar avea picioare. De exemplu, cancerului i se mai spune și „rac”, de la aceste „picioare” care se întind peste tot.

Dar în spatele tuturor acestor lucruri trebuie să existe o viață, pentru că ele sunt vii și mănâncă. Și dacă au o viață, de unde vine ea?

Mă aflu într-o mulțime formată din mai multe categorii de oameni, și sunteți niște ascultători minunați, iar eu sunt fratele vostru. Puteți să-l întrebați pe medicul vostru. Ascultați-mă.

La fel este cu bebelușul și cu mama lui. Noi știm de unde vin aceste lucruri. Căsătoria este sfântă și a fost lăsată de Dumnezeu, dar de unde a venit acest cancer? Cine l-a adus? Cum a apărut? El este aici ca să ia viața oamenilor. De unde a venit? Care este natura lui? El este un ucigaș.

Medicul lucrează cu substanța, cu tumoarea, dar vindecarea divină lucrează cu viața.

Câți vânători de căprioare sunt aici? Să vă văd mâinile. În ordine. Mulțumesc. Este printre noi vreun măcelar, vreun antreprenor de pompe funebre, cineva care lucrează cu ființe după ce acestea au murit?

Frater, du-te în seara aceasta pe câmp, împușcă o căprioară, pune-o pe cântar și vezi cât cântărește. Fii atent ce spui băieților când te întorci deoarece dimineața, căprioara va fi cu câteva livre [o livră=435g] mai ușoară, pentru că se strânge.

Dacă moare un om, antreprenorul de pompe funebre îi scoate dinții falși sau ochiul artificial, pentru că trupul lui se strânge. Un cățeluș peste care a dat mașina, pe șosea, se va strânge și el, dar ia lasă-l să zacă la soare 72 de

ore, adică trei zile și trei nopți, apoi așează-l pe cântar și vei vedea că este mai greu ca oricând; se umflă, se deteriorează și i se rupe carnea.

Când viața părăsește acea tumoare canceroasă, bolnavul este eliberat. Cataracta sau orice altceva, se strânge în mai puțin de trei zile și trei nopți. Acesta este motivul pentru care trupul lui Isus nu putea să zacă în mormânt trei zile și trei nopți. De ce? Fiindcă David spusese: „Nu voi îngădui ca Sfântul Meu să vadă putrezirea...” Nici măcar o celulă nu avea voie să putrezească. De aceea spun oamenii: „O, dar El nu a stat în mormânt trei zile și trei nopți! A murit vineri după-amiază și a înviat duminică dimineața.”

El a știut că urma să învieze în decursul celor trei zile și trei nopți, pentru că o prorocie, un Cuvânt din Biblie spusese printr-un proroc: „Nu voi îngădui ca Sfântul Meu să vadă putrezirea...” - Psalmul 16.10 -. El știa că trupul începe să putrezească după 72 de ore, așa că Dumnezeu trebuia să-L ridice până atunci.

Gândiți-vă la aceasta, pentru că în Noul Testament sunt mai mult de șase sute de făgăduințe pentru vindecarea divină. Gândiți-vă numai! Este greu de crezut, nu-i așa?

Atunci când tumoarea este moartă, ea se strânge, iar bolnavul se bucură, este foarte fericit. Apoi, peste câteva zile, el se simte mai rău decât prima dată și spune: „Vai, cred ca am pierdut vindecarea!” Și vă spun: **pe cât este de sigur că credința a luat viața acelei tumori, necredința o va învia din nou, pentru a-și reîncepe activitatea.**

Dacă te simți rău după șaptezeci și două de ore este foarte normal: în trupul tău este un bulgăre de carne moartă. Cine pompează sângele? Inima, iar ea este nevoită să pompeze sânge infectat, ceea ce produce febră și acea stare de boală. Dacă ai cancer și cineva se roagă pentru tine, apoi peste șaptezeci și două de ore începi să fii foarte bolnav și să ai febră mare, acesta este unul dintre cele mai sigure semne că ești vindecat, dar trebuie să crezi în continuare.

Vedeți voi, **credința nu privește la ceea ce simți.** Dacă crezi cu adevărat, indiferent cum te simți, nu vei spune niciodată că nu ai fost vindecat, ci vei crede întotdeauna. Aceasta aduce vindecarea, înțelegeți?

Acest lucru se întâmplă aici, pe platformă, când țin servicii de vindecare. Sute de oameni vin și spun: „Frate Branham, eu am credință,” dar dacă credința ar fi cerneală, nu ar ajunge nici cât să pui punctul la „i”. Adevărul este că voi aveți speranță în loc de credință.

Credința este sigură pe sine; nu există nimic s-o poată mișca, deoarece **credința înseamnă siguranță**. Nu contează cât ești de bolnav, nu contează ce se întâmplă, ea stă neclintită, iar dacă încerci s-o păcălești, nu se va lăsa înșelată.

Diavolul este tatăl minciunii și știe cum să strecoare o minciună, dar atunci când vrei să fii vindecat, nu trebuie să strigi cât poți de tare, nu trebuie să bați din picioare, nici să țipi, ci ai nevoie de credință, pentru că Diavolul o va recunoaște. Nu vă faceți griji, ci spuneți doar un cuvânt.

Uitați-vă la ce au făcut ucenicii cu acel copil; probabil că l-au scuturat și așa mai departe, dar Isus a spus doar: „leși afară din el.” și Diavolul a recunoscut credința. Vedeți? Nu este vorba de cantitate, ci de calitate. Nu aveți nevoie de exerciții fizice și nu trebuie să alergați prin încăpere. Desigur, eu nu învinuiesc pe nimeni dacă a fost vindecat după ce a alergat, a țipat, sau a strigat.

Voi spuneți: „Frate Branham, crezi în strigare?” Absolut. Da, domnilor, pentru că eu sunt un baptist care crede în vindecare, dar noi, baptiștii, nu facem ceea ce faceți voi, baptiștii din nord. Noi, baptiștii de modă veche din sud, vechii baptiști misionari din munții statului Kentucky, nu mergem la altar ca să dăm mâna unii cu alții și să ne scriem numele într-un registru. Oamenii se bat pe spate unul pe celălalt și cred că au obținut ceva. Acesta este adevărul. Este foarte rău că am devenit atât de scorțoși,

nu-i așa, frate baptist?

Așa este. Pe oamenii din bisericile vechi de acolo nu-i interesa cine era baptist, cine era prezbiterian și așa mai departe; dimpotrivă, când țineau vreo trezire ne duceam la ei, predicam Evanghelia, strigam și Îl lăudam pe Domnul. Dacă se întâmpla să-ți pierzi portofelul cu o sută de dolari în el, pe malul râului, și îl găsea cineva, ți-l aducea imediat. Vedeți? Așa trebuie să fim tot timpul: cinstiți.

Domnul să vă binecuvânteze.

În seara aceasta nu voi vorbi prea mult pentru că mă doare gâtul și sunt obosit. După adunarea de mâine după-amiază, va trebui să plec acasă, să vorbesc acolo, după care voi veni înapoi ca să încep miercuri seara la Charlotte. Nu-mi amintesc cum se numește locul acela, cred că este Auditoriul Fox sau Teatrul Fox. Eu nu m-am întâlnit niciodată cu predicatorul de acolo și știu doar că este cumnatul fratelui Bigsby. Totuși, dacă are vreo legătură cu fratele Bigsby, trebuie să fie un om bun, iar fratele de aici îl cunoaște și l-a vorbit numai de bine...

Acum, în legătură cu batistele, să știți că acest lucru este biblic. Am citit scrisorile voastre și am văzut că mulți îmi scrieți: „Frate Branham, ai vrea să-mi ungi batista?” Este în ordine. Noi apreciem ceea ce face Domnul și susținem tot ce binecuvântează El, dar dacă vreți să luăm ca martor Biblia, Pavel nu ungea basmalele. Cuvântul spune doar că oamenii luau basmale care fuseseră atinse de trupul lui Pavel și le puneau peste cei bolnavi, iar aceștia erau vindecați imediat. [Fapte 19.12]. Vedeți?

Cred că voi ați luat această idee din locul unde scrie despre femeia sunamită și Elisei. Ea știa că Dumnezeu era în prorocul Său și s-a dus la el ca să afle de ce i-a murit copilășul. Elisei, la rândul lui, știa că tot ce atinge este binecuvântat, așa că i-a zis lui Ghehazi: „*la acest toiag și*

du-te să-l așezi peste copil.” (2 Împărați 4.29).

Dar credința

femeii nu privea la toiag, ci la proroc, de aceea i-a zis lui Elisei: *„Nu te voi părăsi până nu voi afla ceea ce*

vreau să știu.” Atunci prorocul s-a dus cu femeia, și dacă ați observat, copilul nu a revenit la viață după rugăciunea

lui Elisei, ci doar după ce acesta s-a întins peste trupul lui mort. Înțelegeți?

Săptămânal noi trimitem mii de batiste în întreaga lume, așa că, dacă aveți nevoie de vreo

una, scrieți-mi la Jeffersonville, Indiana, și am să vă trimit. Rugăciunea noastră a înconjurat

deja tot globul, iar astăzi când ne-am uitat pe hartă, am văzut că au mai rămas numai câteva puncte în care Domnul nu mi-a îngăduit să predic Evanghelia Sa.

Oameni din toată lumea se roagă unul pentru celălalt, ceea ce înseamnă

că trebuie să se întâmple ceva. Unii se trezesc la unu noaptea, alții la doua sau la trei dimineața, ca să fie în rugăciune cu cei la care este ora nouă dimineața, doisprezece sau

trei după-amiaza. Sunt milioane de oameni care fac aceasta și aș dori să vă alăturați și voi, să ne ajutați să vestim

oamenilor Evanghelia, pentru ca atunci când vom ajunge sus să aveți și voi o parte în

această lucrare.

Eu nu am nici o oră la radio și nici nu am ceva de vânzare. Noi avem cărți, dar nu sunt

negustor. Astfel, vând broșurile cu patruzeci de cenți mai ieftine decât le-am cumpărat, de aceea

întotdeauna am ieșit în pierdere cu cel puțin o sută de dolari. Cu toate acestea, le-am spus

celor care se ocupă de vânzări: *„Dacă vine un om sărac sau o femeie care nu are bani dar dorește o broșură, dați-i-o totuși.”* Astfel, întotdeauna am rămas cu datorii mari pe urma cărților. Am câteva

cărți pe care le-au scris alții despre mine; eu nu am scris niciodată vreuna și nici nu sunt

negustor de cărți.

Fotografiile le cumpăr de la Studiourile Douglas, cu dreptul de autor plătit, pentru că altfel nu ai cum să ajungi la ele. Le cumpăr cu miile, apoi le vând la același preț, astfel ca oamenii să le cumpere pentru mesaj.

Nu am nici o emisiune la radio și întotdeauna am avut o adunare mică, o biserică mică, unde nu am avut nevoie de bani. Mai mult, în toată viața mea nu am acceptat nici o donație. Propovăduiesc Evanghelia de douăzeci și trei de ani, dar nu am primit niciodată nici o donație. Noi toți suntem oameni săraci, dar ați ajuns vreodată în situația să nu mai puteți înnoda capetele sforii? Ați fost, desigur.

Acum doisprezece sau cincisprezece ani am fost și eu în această situație, așa că i-am spus soției mele:

„În seara aceasta voi lua o donație de la biserică.”

„Aș vrea s-a văd și pe asta,” mi-a răspuns ea.

Seara, i-am spus unuia dintre diaconi să ia pălăria mea, apoi le-am zis fraților: „Dragii mei, mă simt groaznic pentru că trebuie să apelez la voi, dar sunt într-o situație foarte dificilă și aș avea nevoie de o mică donație. Dacă ați vrea să puneți câte cinci sau zece cenți, m-ați ajuta să trec peste această situație critică și v-aș fi foarte recunoscător.”

Diaconul a luat pălăria și a pornit printre frați în timp ce eu stăteam și priveam în jos. În sală era o mamă bătrână care se ruga tot timpul pentru mine. Vă mai amintiți timpul când bătrânele purtau în față un șorț cu un buzunar interior? Ați văzut vreodată? Bunica mea obișnuia să-și țină acolo tutunul și pipa, ca să nu știe nimeni că fumează.

Bătrâna de care vă spun, avea un astfel de buzunar, din care a scos un mic portofel și a început să scotocească prin el după bănuți. Când am văzut aceasta, am crezut că îmi iese inima pe gură. N-am putut să le iau banii, așa că am spus: „O, v-am necăjit puțin! N-am vorbit serios când v-am cerut bani.” Toți mă priveau nedumeriți, așa că am continuat:

„Am glumit cu voi, doar știți că nu am primit niciodată o donație.”

După ce am plecat acasă, a venit la mine un bătrân, pe nume John Ryan, care a plecat de curând în slavă. Arăta de parcă ar fi fost din casa lui David: avea părul lung și barbă și umbla cu o bicicletă veche. El a venit și mi-a dat mie bicicleta aceea veche, iar eu am luat zece cenți și am cumpărat vopsea, am vopsit bicicleta și am vândut-o cu cinci dolari, așa că nu am mai avut nevoie de nici o donație. Dumnezeu ne dă toate cele necesare, nu-i așa?

V-am spus aceste lucruri, pentru că atunci când zic: „Scrieți-mi”, ne este destul de greu să răspundem la scrisori. Desigur, eu nu vreau să vă iau bani pentru aceasta; nu am de ce s-o fac, iar dacă aveți bani de dat la biserică, dați-i păstorului vostru. Sprijiniți programele radio ale bisericii voastre și ceea ce mai aveți. În ce mă privește, nu am nevoie de nimic; totul este gratuit.

Așa cum am spus, dacă aveți nevoie de o astfel de batistă, scrieți-ne. Uneori, oamenii pun câte ceva în scrisorile pe care ni le trimit, ca să ne ajute. În fiecare săptămână, noi cumpărăm timbre în valoare de câteva sute de dolari, iar uneori, oamenii încearcă să ne ajute, dar nu este nevoie. Trimiteți-ne o simplă scrisoare și veți primi batista solicitată, apoi păstrați-o în Biblie.

Acum aș vrea să mă rog pentru aceste batiste, ca să nu uit. Nu numai că aș vrea să mă rog, dar vreau ca și voi să vă rugați împreună cu mine, fiecare dintre voi. Gândiți-vă că aceste batiste sunt așteptate de tăticul cuiva, de mămica cuiva, de cei dragi ai cuiva. Ei sunt copiii credincioși ai lui Dumnezeu, așa că haideți să ne rugăm împreună pentru ei.

Tată ceresc, venim înaintea Ta smeriți și credincioși, știind

că ai spus în Cuvântul Tău că” :*Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și eu în mijlocul lor*” și că „*dacă doi se învoiesc să ceară un lucru oarecare, le va fi dat.*” (Matei18.19-20).

Tată, avem aici aceste batiste, iar Biblia ne învață că oamenii luau șorțuri și basmale de pe trupul lui Pavel și le puneau peste cei bolnavi iar când făceau aceasta duhurile rele îi părăseau și erau vindecați. Doamne, știm că noi nu suntem Pavel, dar Tu ești același Isus; Tu ești Cel care i-ai vindecat pe acei oameni, nu Pavel, iar oamenii recunoșteau că erai în el. Cu siguranță, dacă în acel moment critic Tu ai procedat așa, acum, când suntem în aceeași situație, trebuie să faci la fel.

Nu merităm să cerem aceste lucruri; nu avem nimic bun în noi, dar o facem pentru că Tu ne-ai învățat așa. La fel a fost și cu șarpele de aramă: nici șarpele și nici prăjina nu aveau vreun merit, ci **singurul lucru care a contat a fost ascultarea.** Îngăduie, Doamne, ca și în seara aceasta să fie la fel.

Sus de deal, sau dincolo de munți, o mamă merge înapoi și încolo prin încăpere, în așteptarea baptei pentru copilașul ei bolnav. Sărmanul bătrân orb stă în seara aceasta în camera lui cu bastonul alb în mână. El a auzit că: „*Credința vine în urma auzirii*”, iar acum așteaptă baptea aceasta. O, Dumnezeuule, și mulți din cei aflați prin spitale așteaptă același lucru!

Biblia ne spune ca Tu le-ai promis israeliților că le vei da o țară, dar în ziua când au ieșit din Egipt, îndreptându-se către acea țară promisă, Marea Roșie le-a stat în cale. Armata lui Faraon îi urmărea din spate, într-o parte și

cealaltă erau munți și deșerturi, iar Marea Roșie le stătea chiar în drum; și un scriitor a spus: „Dumnezeu a privit în jos, din Stâlpul de Foc, cu ochi mânioși. Când a privit spre Marea Roșie, aceasta s-a speriat, pentru că tăia drumul poporului lui Dumnezeu, care avea făgăduința. Ei mășăluiau înainte, iar marea s-a speriat și s-a dat înapoi, lăsându-i să treacă mai departe.”

O, Dumnezeule, în seara aceasta, când batistele vor fi puse peste bolnavi și neputincioși, privește prin Sângele lui Isus, cu ochi mânioși, astfel ca bolile care-i leagă pe oameni să se sperie. Marele cutremur din dimineața de Paște a dovedit că El trăiește. Adu înapoi acel cutremur și îngăduie ca acești oameni să primească făgăduința sănătății, așa cum spune Biblia.

Îngăduie, Doamne, pentru că noi le trimitem aceste batiste în Numele Fiului Tău iubit, Domnul Isus. Amin.

Vă mulțumesc pentru că v-ați rugat pentru aceste batiste, iar acum haideți să mergem direct la Cuvânt, pentru că îmi place mult Cuvântul. Vouă nu? Aș fi vrut să nu mă doară gâtul. Dacă nu voi sta prea mult în seara aceasta, poate că mâine după-amiază vă voi vorbi despre un subiect de evanghelizare.

Am făcut această introducere, gândindu-mă că vom vedea ce va face Domnul pentru noi, în urma rugăciunii pentru bolnavi.

Din Evanghelia după Ioan, capitolul 12, vom citi versetele 37,40:

„Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El,” Ce este o minune? Ceva ce nu poate fi explicat.

„...ca să se

împlinească vorba pe care o spusese prorocul Isaia: „Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?”

De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis:

„Le-a orbit ochii și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.”

Deci, ei nu puteau crede, pentru că așa spusese prorocul. Un alt loc pe care l-am ales este Ioan 10.37-38:

„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu [a zis Isus], să nu Mă credeți.

Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți, că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl.”

Fie ca El să-Și adauge binecuvântarea la citirea Cuvântului Său.

În această epocă, noi suntem puși în fața unei lucrări supranaturale a Dumnezeului celui viu; și, desigur, ne dăm seama că avem multe lucruri. Fără îndoială că voi, prezbiterienii, catolicii, metodiștii, ați auzit de mulți fanatici, pentru că și noi am auzit, și suntem de acord că fanatismul s-a infiltrat peste tot. Astfel, eu am văzut prezbiterieni fanatici, am văzut baptiști fanatici, catolici fanatici; am văzut fanatici care credeau în vindecarea divină și am văzut imitații ale supranaturalului.

Dar despre ce ne

vorbesc toate acestea? Despre faptul că există și o cale adevărată.
Da, toate aceste lucruri dovedesc că există o cale adevărată, de la care s-au abătut ele; dovedesc că există un Dumnezeu viu și adevărat care este obligat să-și împlinească Cuvântul.

Eu nu sunt un om educat, așa că, prin harul Său suveran, **Dumnezeu mi-a dat o altă cale de a câștiga suflete pentru El și această cale sunt vedeniile.** Acesta este motivul pentru care m-am gândit că în seara aceasta **am să vă explic cu Scriptura, Ce sunt vedeniile.**

Ce este o vedenie? De multe ori am fost întrebat: „Frate Branham, te simți împins să spui anumite lucruri? Îți vin în minte pur și simplu?”

Nu, domnilor, **mie nu îmi vin în minte, ci le văd.** Ele sunt acolo și le văd așa cum mă uit la voi și vă văd. Chiar dacă știi că ești aici, totuși poți fi în urmă cu 40 de ani, în viața cuiva, și să vezi ceva ce s-a întâmplat atunci. Vezi oameni, vezi cum sunt îmbrăcați, unde se află, ce fac, totul.

Dacă am o vedenie în timp ce vorbesc, nu știu dacă mă auziți, pentru că nu-mi dau seama dacă vorbesc tare sau încet. Acesta este motivul pentru care îl întreb pe operator dacă mă înțelegeți, deoarece știu că în acest spațiu închis sunetul se lovește de pereți.

Vedenia este Dumnezeu care, printr-un cuvânt de cunoștință, îngăduie unui om să vadă și să spună lucruri care s-au întâmplat sau care se vor întâmpla.

Vreau să vă explic totul cât se poate de clar. Avem printre noi și copilași cu ochisorii strălucitori, iar dacă Isus va mai zăbovi, aceștia

sunt bărbații și femeile de mâine. De multe ori mă gândesc că noi complicăm atât de tare Evanghelia, încât abia o pot înțelege adulții și nu ne dăm seama că o aud și acești copilași.

Ca să mă puteți înțelege mai bine, voi folosi un exemplu și voi spune că în oraș este un circ. Dar mai întâi de toate, vreau să spun că „*lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și chemarea făcută.*” [Romani 11.29]. „*Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?*” [Matei 6.27]. Noi existăm pentru că Dumnezeu ne-a făcut.

Mai demult a venit la adunare o femeie care fusese cutremurată de ceva pe când era acasă. Avea artrită, dar a fost cercetată și astfel a știut că Domnul o va vindeca. Nu bănuia aceasta, ci era convinsă, o știa sigur. Au dus-o cu targa la un taxi și a venit la adunare. În seara aceea nici măcar nu ne-am rugat pentru ea, dar, când a văzut lucrarea Duhului lui Dumnezeu, femeia a zis: „Asta este Doamne Isuse. Asta am așteptat. Îți mulțumesc.”

Când au coborât-o din taxi, șoferul a întrebat-o: „Doamnă, să mă întorc să vă iau după încheierea serviciului religios?” dar ea i-a răspuns: „Nu va mai fi nevoie, pentru că mă voi întoarce acasă pe jos.”

În timpul serviciului, Dumnezeu a întărit acele picioare neputincioase, iar ea s-a ridicat și s-a întors acasă pe jos. Desigur, s-a făcut vâlvă mare și în străinătate, iar o altă femeie a zis: Voi face și eu la fel.” A chemat un taxi, a venit la adunare și i-a spus șoferului să plece, dar după adunare acesta a fost nevoit să se întorcă s-o ia. De ce? Pentru că femeia aceasta a încercat să imite credința altcuiva. Voi nu puteți face așa ceva, pentru că diavolul știe mai mult decât atât și nu puteți să-l păcăliți. Acesta este motivul pentru care trebuie să aveți cu adevărat ceea ce pretindeți, căci altfel nu va pleca.

Așa cum vă vorbeam despre „a crede”

după ce ai văzut. Câți dintre voi cred că acea cămașă este albă? Credeți că este albă? Ați vrea să ridicați mâna? Ei bine, dacă v-aș spune că este roșie, ați crede? Nu, domnilor, pentru că aveți încredere în vederea voastră și știți categoric că acea cămașă este albă.

Păi, dacă ați avea aceeași încredere și în credința voastră, ați ști că în seara aceasta veți fi vindecați. La fel de sigur cum vederea vă spune că acea cămașă este albă, credința vă spune că veți fi vindecați. Aceasta hotărăște. Totul s-a terminat, nu mai trebuie să vă faceți griji. Credința a luat totul în stăpânire.

Acest lucru ar trebui să vină prin predicarea Cuvântului; aceasta este prima cale, dar Dumnezeu a așezat diferite daruri în Biserică, cu scopul de a o uni.

Vedeți voi, prorocul a zis: „*Va fi o zi când nu va fi nici întuneric, nici lumină. Dar spre seară se va arăta Lumina.*” [Zaharia 14.7].

Pentru prima dată

Duhul Sfânt s-a revărsat peste oamenii din răsărit; peste Biserica din Ierusalim, iar Biblia spune că atunci, în epoca

timpurie a Bisericii, s-au făcut semne mari și minuni. După

apostoli a venit Biserica Catolică, iar 1500 de ani mai târziu, Biserica

Luterană. De atunci înainte a fost o zi

în care lumina a pălit; a mai rămas doar atâta lumină cât oamenii să poată vedea că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu și că ei trebuie să se pocăiască, dar adevărata

Lumină a Duhului Sfânt nu a strălucit niciodată de-a lungul acestor epoci.

Desigur, Biblia a spus dinainte acest lucru și, așa cum ei nu au putut să creadă pentru că a zis

Isaia, tot așa nu a fost Lumină pentru că așa a spus prorocul.

A fost doar atâta Lumină cât să știi ce e bine și ce e rău; cât să știi că trebuie să crezi în învierea Domnului Isus,

să-L primești ca Mântuitor personal, să-ți treci numele în registrul bisericii și să fii un om bun,

dar în ce privește semnele și minunile, adevărata strălucire a razelor Soarelui, acestea nu au mai

fost de la rusalii.

Totuși Biblia spune că „*spre seară va fi lumină.*”

Din punct de vedere geografic, soarele răsare în est ceea ce simbolizează binecuvântarea de la început, de la rusalii, și apune în vest; iar civilizația a călătorit tot spre vest, astfel încât acum ne aflăm pe coasta de vest, iar civilizațiile se întâlnesc.

Seara, soarele apune. În aceste zile din urmă, Dumnezeu, același Soare care a strălucit peste poporul de la rusalii, strălucește peste Biserică, cu aceleași semne și minuni. Da, Lumina trebuie să strălucească din nou în timpul serii. Norii sunt alungați, iar Isus se descoperă, vine în adunările noastre și Se face cunoscut; ne dovedește că e viu, așa cum le-a dovedit și lor la început. Aceasta este Lumina de seară și ar trebui să fim fericiți pentru că trăim în acest timp, căci Biblia spune: *„În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri!”* (Fapte 2.17).

El a făgăduit acest lucru; a făgăduit prorociei pentru zilele din urmă; a făgăduit semne și minuni; a făgăduit că tot ce a fost la rusalii se va întoarce în biserică, și iată că aceste lucruri sunt aici.

Aș vrea să nu mă doară gâtul, ca să pot vorbi mai tare.

Totuși, ce este o vedenie? Ce se întâmplă atunci când cineva are o vedenie? Ce dimensiune intervine? Ce atomi lucrează? Nu vom ști niciodată, pentru că aceasta este taina lui Dumnezeu. Totuși, ceea ce știu, am să vă explic în așa fel încât să înțeleagă și

copiii.

Să zicem că în oraș
vine un circ mare iar noi toți suntem băieți
și fetițe și
nu avem bani pentru biletul de intrare. Am vrea tare mult să vedem elefanții,
girafele și toate celelalte animale, nu-i așa?
Ne plac animalele, dar nu avem bani pentru biletul de intrare, înțelegeți?

Dar poate că unii
dintre noi sunt puternici, cu umerii lași, așa
ca el. Poate alții sunt înalți și
slabi. Mă gândesc că dacă am fi înalți și
slabi, ne-am dori să fim scunzi și puternici, dar asta
nu ne-ar ajuta la nimic dacă Dumnezeu ne-a făcut înalți
și slabi. Cei care sunt scunzi și
puternici vor să fie slabi și înalți,
dar nu au ce să facă; trebuie să fie așa cum i-a făcut
Dumnezeu. Înțelegeți, Dumnezeu ne face așa
cum suntem și El este un Dumnezeu al diversității. El face florile galbene, albe,
albastre și
roșii. Nu le face pe toate la fel. El face munți
mici și munți
mari, copaci pitici și copaci uriași; El face munți
și deșerturi, face lacuri,
izvoare și râuri, pentru că este un Dumnezeu al diversității.
Pe unii dintre noi ne face cu părul roșu, pe alții
cu părul blond, iar pe alții cu părul negru. Da, El ne face diferiți
unul de celălalt, pentru că așa îi place Lui. Și
noi suntem așa cum ne face El, înțelegeți?

Acesta este motivul
pentru care mie îmi place să fiu așa cum sunt, vouă
nu? Tuturor le place.

Noi toți
suntem la un mare carnaval. Poate că pe mine Dumnezeu m-a făcut puțin
mai înalt decât pe tine, dar tu ești puțin

mai puternic decât mine. Vedeți, acesta este harul
Său.

Ne uităm și
vedem acolo, sus, o gaură. Eu nu sunt destul de înalt ca să ajung până acolo și,
desigur, nici voi nu sunteți, dar cu toții
dorim să vedem ce se petrece înăuntru.

Voi spuneți:

„Frate Branham, uită-te înăuntru.”

„O clipă”, vă
răspund, apoi îmi iau avânt și sar cât pot de sus.
Abia reușesc să mă prind cu degetele de o scândură, mă chinui să
mă ridic și privesc prin gaură, apoi vă spun: „Văd un elefant.”

„O, chiar așa?”

„Îhî!”

„Ce mai vezi, frate
Branham?”

Încerc din nou. Sar,
mă prind de scândură și privesc:

„Acum văd o girafă.”

După o vreme vine
directorul cercului și mă întreabă:

„Ce se întâmplă aici,
băieți?”

„Nimic, mă uitam doar
prin gaura aceea.”

„Ia stai puțin”,
îmi zice el, apoi mă ridică de subsiori și mă ridică.

„Uită-te acum. Uite,

acolo este cutare, dincolo e cutare și așa mai departe. Asta e tot. Vezi?”

Apoi mă așează jos, dar eu nu mai gâfâi, pentru că el m-a ridicat și m-a ținut sus. Înțelegeți ce vreau să spun?

Atunci când un om vine pe platformă, vedeniile vin, iar mai departe depinde numai de credința lui, ca în cazul femeii care s-a atins de haina lui Isus. De unde știa El că ea L-a atins? Isus s-a întors și a spus: „*O putere a ieșit din Mine?*” Ce era aceasta? Femeia L-a atins pe Dumnezeu prin El, pentru că avea nevoie de vindecare.

Care a fost cea mai mare minune? Femeia s-a atins de haina Lui și s-a îndepărtat, iar El a zis: „Cine s-a atins de Mine?” dar nimeni nu știa.

Pentru că toți tăgăduiau, El a privit în jur până când a găsit acel canal, cum spunem noi. A găsit-o pe femeie și i-a zis: „Tu ești aceea.”

Femeia a căzut la picioarele Lui și I-a zis: „Da, așa este.”

Prin asta, El S-a simțit slăbit. Dumnezeu voia să Se folosească de Darul Său, de Hristos. El

I-a zis: „Pleacă din această casă, du-te în altă parte și stai acolo patru zile. Vor trimite după Tine, dar să nu Te întorci pentru că Lazăr va muri. În cea de-a patra zi, să Te întorci. Vei găsi o piatră așezată peste mormânt, căci în felul acesta Îmi voi proslăvi Numele. Le vei spune oamenilor să ridice piatra, apoi vei vorbi, iar când vei rosti numele lui Lazăr, acesta va ieși.”

Isus Se supunea Tatălui și, după spusele Lui, nu făcea nimic înainte ca Tatăl să Îi arate printr-o vedenie. Spune Biblia acest lucru? Câți dintre voi au citit acest lucru de când am vorbit despre el? Scrie în Ioan 5.19. Da, domnilor.

El a spus: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.*” Așa

este. Isus a spus aceasta. A spus El adevărul?

Trebuie să-l fi spus.

Astfel, când a avut

vedenia, Isus S-a întors în casa lui Lazăr.

Voi întrebați:

„I-a spus Dumnezeu acest lucru?” Da, așa a spus El la

mormânt: *„Îți mulțumesc, Tată. Eu Ți-am*

spus deja acest lucru, dar acum îl repet pentru ca norodul care stă împrejur, să-Mi urmeze exemplul și să se roage.”

Vedeți,

El era un exemplu pentru noi. Apoi a zis: „Lazăre, ieși

afară.” El știa.

Nu a fost nevoie ca

mai întâi să ajungă acolo, ci le-a

spus dinainte: *„Lazăr, prietenul nostru,*

a murit. Mă bucur că nu am fost acolo, pentru ca voi să credeți, dar Mă duc să-l trezesc.”

Vedeți? El știa ce avea să se întâmple, pentru că Tatăl Îi arătase. Acolo nu s-a pierdut nici o putere, căci Dumnezeu Și-a folosit darul.

Acea femeie s-a folosit de darul lui Dumnezeu pentru a obține de la El ceea

ce voia, iar Dumnezeu Și-a folosit darul ca să arate ceea ce voia El.

Același lucru se întâmplă și astăzi.

Unii oameni nu pot înțelege aceasta, de aceea întreabă: „Frate Branham, ce te slăbește atât de tare?

De ce ești atât de epuizat?” Ar trebui să fiți măcar o dată în locul meu. Credința oamenilor face aceasta.

Aici stă un om. Cine este el? Eu nu pot spune pentru că nu știu. Apoi omul se

mișcă, iar eu încep prin a spune dacă este creștin sau nu, pentru

că creștinii au un duh blând. Urmează provocarea: Aud un medic care spune că

omul este în ultima fază de cancer. Cancer, așa este. Ce altceva mai este? Sunt

deja epuizat, dar
continuăm să discutăm, iar vedenia vine din nou și îi spun de unde este și ce a
făcut. Omul
răspunde: „Da, așa este.” Înțelegeți? În felul acesta voi folosiți darul lui Dumnezeu.

Cineva spune: „Frate Branham, numai atunci îl folosim?” Aceasta se
întâmplă doar ocazional, și nu este voia desăvârșită a lui Dumnezeu, ci El doar
îngăduie acest lucru.

În seara aceasta am cu mine doi băieți. Unul dintre ei este catolic, iar celălalt cred
că nu aparține de nici o biserică. Unul este fochist, iar celălalt cred că a fost
muncitor într-un fel de tavernă. Ei au venit la Hammond, Indiana, au văzut
aceste lucruri și au zis: „Acestea sunt niște trucuri” și după spusele lor, au format o
echipă FBI și m-au urmărit. Au
venit și la Jeffersonville, acolo unde locuiesc, fiindcă voiau să știe dacă aceste
lucruri se întâmplă și acasă. Bine, dar acasă se întâmplă de o mie de ori mai multe
decât în
alte adunări, deoarece Dumnezeu își folosește darul.

Dați-mi voie să vă spun ceva: Aceasta este „Așa vorbește Domnul”. Vă
spun cu Biblia pe inimă că azi-dimineață, devreme, când m-am trezit, Dumnezeu –
care este
Judecătorul meu – mergea prin cameră. Îl simțeam aproape, cu un al șaselea simț.
Nu-L vedeam, dar
știam că este acolo, așa că m-am dus și m-am așezat pe un scaun, apoi m-am
plimbat înapoi și încolo. După o
vreme, pe când începea să strălucească soarele, am spus: „Doamne, ce vrei să
fac?” apoi am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. M-am așezat pe genunchi
lângă pat și am început să mă rog: „Doamne, ce vrei să fac? Ce trebuie să facă
slujitorul Tău astăzi?”

Atunci am primit o vedenie și El mi-a spus tot ce avea să se întâmple în cursul
zilei. I-am chemat în camera mea pe Gene, pe Leo și pe fiul meu și le-am spus:
„Am avut o vedenie. Aceasta este Așa vorbește Domnul: astăzi
voi merge într-un oraș unde nu am mai fost niciodată, iar acolo se va întâmpla o
minune
pentru care natura își va schimba cursul și va avea loc o vindecare minunată.”
Apoi le-am explicat pe larg ce

urma să se întâmple.

Am spus: „Pe drumul de întoarcere vom merge în-tr-un loc unde există o uniune a celor din vest, iar acolo va fi dat un mesaj pentru cineva care a venit din altă țară și dorește ca eu să fac un anumit lucru, dar eu îi voi spune: „Nu pot face aceasta”. Chiar dacă trebuie să fac acel lucru, în prima fază voi spune nu.

Acum ei sunt aici. L-am rugat pe fiul meu să ia mașina și el a condus mai bine de o sută de mile până acolo, iar când a ajuns, a văzut că totul era întocmai cum fusese spus. Fiecare cuvânt a fost cât se poate de desăvârșit, iar Dumnezeu a schimbat întregul curs al naturii și a înfăptuit o minune. Veți auzi despre ea mai târziu.

Când s-a întors, Billy mi-a zis: „Cum rămâne cu uniunea celor din vest?”

Poate că omul, care a fost acolo se află acum printre noi. Ne-am dus acolo, dar ni s-a spus: „Nu, aceasta este doar o filială, trebuie să mergeți în altă parte.”

Ne-am dus, iar acolo ne aștepta telegrama care conținea fiecare cuvânt, exact cum mi se arătase în vedenie.

Vedeți, aceasta se întâmplă de sute de ori, dar niciodată nu m-a dezamăgit, pentru că Dumnezeu Își folosește darul.

Deci, când dorești să obții ceva, tu te folosești de darul lui Dumnezeu.

Voi spuneți: „Frate Branham, ai putea să-mi spui ce nu este în ordine?” Nu, domnilor, nu pot face aceasta; nu pot face ce vreau eu, ci totul depinde de El.

Eu nu pot să-mi dau singur vedenii, ci El este Cel care mi le dă. Dar voi, cei care ați citit povestea vieții mele, știți că **în noaptea când a venit Îngerul la mine, El mi-a spus: „Dacă poți să-i faci pe oameni să creadă și dacă ești sincer când te rogi, nimic nu va sta în fața rugăciunii tale.”** Acesta este motivul pentru care am spus aseară ceea

ce am spus, iar dacă am spus ceva greșit, îmi pare rău.

Dacă vă spun: „Stați liniștiți; Nu vă mișcați!” iar voi continuați să faceți gălăgie, aceasta arată că nu credeți. Voi trebuie să credeți, înțelegeți?

„Dacă vei crede, dacă îi vei face pe oameni să te creadă și dacă vei fi sincer când te rogi, nimic nu va sta înaintea rugăciunii tale.”

Nu demult, o femeie a venit la alta, sus pe platformă. Mergea sprijinită în două cârje. I-am zis:

„Doamnă...” mai bine zis, Duhul Sfânt a vorbit prin gura slujitorului Său. Ați auzit înregistrările? În felul acesta pot auzi și eu exact ce am spus, deoarece atunci când am o vedenie, nu mai știu ce spun, dar băieții înregistrează. Avem înregistrări de la fiecare adunare și știu că nimic din ceea ce s-a spus nu a dat greș nici măcar o dată și nici nu va greși vreodată. Am vedenii de vreo patruzeci și ceva de ani, dar niciodată n-a dat greș vreuna. Aveam vedenii chiar și atunci când eram un păcătos. De ce? Pentru că era un dar. Prima vedenie pe care mi-o amintesc am avut-o când nu aveam nici măcar doi ani. Știu acest lucru de la mama.

Lui Dumnezeu nu Îi pare rău de darurile și chemarea făcută. Așa te naști; aceasta caracteristică este în tine, la fel cum te naști cu ochii albaștri, negri sau căprui. Este ceva ce a făcut Dumnezeu, și numai în felul acela poate fi corect. Trebuie să vină de la Dumnezeu, nu de la noi, pentru că așa a hotărât El, dar dacă imiți și te prefaci, este greșit, înțelegeți?

Fiți atenți. Femeia aceea cu cârjele a venit sus, iar eu i-am zis:

„Doamnă, tu ai venit la adunare pentru că ți-a spus cineva să vii, dar nu crezi nici măcar în existența credinței.” Aceste cuvinte au supărat-o, așa că mi-a răspuns:

„Eu aparțin de biserica cutare și o iubesc.”

„Așa și trebuie, însă este nevoie să crezi”, am răspuns eu.

„Ei bine, poți să mă ajuți?” m-a întrebat ea.

„Nu, doamnă, nu pot. Ajutorul trebuie să-ți vină din credința în lucrarea desăvârșită a lui Hristos.”

„Cred aceasta.”

„Vrei să crezi din toată inima?”

„Da”, a răspuns ea.

Am privit-o din nou și am văzut că întunericul care era deasupra ei dispăruse, așa că i-am zis:

„Crezi că sunt slujitorul Lui?”

„Da.”

„Atunci vreau să te duci până la capătul scărilor, să-ți arunci cârjele și să cobori de pe platformă.”

„Ai impresia că voi putea face aceasta după ce am mers cu cârje atâția ani?”

„Parcă mi-ai spus că crezi. Vei merge cu cârje pentru totdeauna.”

Chiar atunci niște oameni au adus o bătrână care era cu vreo cinci sau șase rânduri mai în

spate. Aceasta s-a întâmplat la Houston, Texas, cu câteva seri înainte de a fi făcută fotografia din Coleseumul Sam Houston. O aduseseră sus, iar un tânăr îi cedase locul, după care au ajutat-o să se așeze pe un scaun pentru că sărmana femeie era

oloagă. Și ce s-a întâmplat? Binecuvântarea care trebuia să se reverse asupra celeilalte femei a venit peste această bătrână, iar Lumina S-a oprit deasupra ei, așa că i-am spus:

„Soră, ești credincioasă?”

„Da.”

„Tocmai te-au adus cu avionul din Ohio.”

„Așa este”, a răspuns ea.

„Ai încercat să mergi la mai multe adunări, dar niciodată n-ai reușit să ajungi la timp.”

„Așa este.”

„Isus te-a vindecat. Ridică-te și aruncă-ți cârjele.”

Și ea, care abia putea să se miște, și-a aruncat cârjele și a început să alerge prin clădire cât putea de repede, țipând și strigând.

Vedeți? Aceasta a fost credința ei. Prima femeie nu a avut credință, dar ea a avut. Astfel, vedeniile vin prin credința voastră și prin voia lui Dumnezeu.

Dacă mai am timp, aș vrea să vă povestesc o întâmplare recentă. Am avut mii de vedenii, dar dați-mi voie să vă povestesc acest caz, cât se poate de repede.

Era în drum spre fratele Bosworth, din Florida când am avut o vedenie despre un băiețel care a fost omorât. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți, așa cum purtam și noi când eram copii și avea ciorapi cu dungi. Era tuns „după castron”, cum spunem noi, și avea ochii căprui. Fusese omorât într-un accident de mașină și zăcea pe marginea drumului, cu ochii dați peste cap și cu limba scoasă. În apropiere era un brad și peste tot, în jur, erau stânci.

Când am ajuns în Florida, am predicat de la platformă și am spus: „Domnule Lindsay, „Glasul Vindecării” va publica acest articol. Am văzut că acest copil va fi omorât și eu îl voi găsi undeva. Ceea ce spun este „Așa vorbește Domnul”. Scrieți-vă pe pagina liberă din Biblie. Dacă veți privi în Biblia mea, veți vedea că paginile ei libere sunt pline cu vedenii care urmează să se împlinească, pentru că niciodată nu a greșit vreuna din ele.

Aceasta din urmă se întâmplă chiar acum, pentru că Dumnezeu nu poate să dea greș. Dacă vedeniile ar fi fost de la mine, ar fi greșit de fiecare dată, dar pentru că sunt de la Dumnezeu, nu pot să greșesc.

Două seri mai târziu, un tată înnebunit a venit la cortul unde mă aflam. Frații au venit la mine și mi-au spus: „Trebuie să-l ținem cu forța pe un om.”

„De ce?” am întrebat.

„Băiețelul lui s-a înecat azi dimineață într-un canal de irigare. N-a vrut să-i lase pe antreprenorii de pompe funebre să-l ia de acolo și zace și acum pe malul apei.”

Desigur, nimeni nu știe care este poziția mea. Nu sunt un om exclusivist și îi iubesc pe oameni; îmi place să mă întâlnesc cu ei, iar dacă aș avea timp aș merge acasă la fiecare dintre voi ca să mâncăm împreună. Îi iubesc pe toți, dar nu pot să fiu și slujitorul lui Dumnezeu și slujitorul oamenilor, de aceea trebuie să mă țin departe de aceste lucruri, să veghez în permanență, iar atunci când veniți la adunare, este nevoie ca și voi să fiți pregătiți și indiferent ce vrea Tatăl să faceți, duceți-vă și faceți.

În ce mă privește, eu am oprit adunările unde se aflau mii de oameni și am ieșit de acolo ca să urmez călăuzirea Duhului Sfânt. Nici măcar o dată nu a dat greș.

I-am spus aceluia tată: „Vom merge să ne uităm puțin la băiat,” dar când am ajuns acolo, nu era băiatul din vedenie, ci era un băiețel brunet, bine îmbrăcat, de vreo cinci ani, pe când cel din vedenie avea opt sau nouă ani.

M-am întors spre bărbat și am spus: „Nu este acesta copilul, domnule. Îmi pare rău dar nu este el.” M-am rugat pentru tatăl care plângea atât de amarnic, lângă copil, apoi am plecat. Probabil printre noi se află oameni din America și Canada, care și-au notat vedenia. Ia să vedem mâinile celor care și-au scris-o. Da, sunt mii și mii.

Am fost în Anglia, prin toată Franța și în multe alte locuri, apoi am ajuns în Finlanda, la Kuopio, iar acolo ne-am dus pe deal. Nu mâncasem de câteva zile și mă rugam, iar domnul Lindsay și ceilalți erau cu mine. Le-am zis:

„Urmează să se întâmple ceva...”

„Ce este, frate Branham?”

„Nu știu, dar urmează să se întâmple ceva.”

„Ce crezi că va fi?”

„Nu știu”, am răspuns eu.

Când am coborât de pe deal, priveam în depărtare pentru că la o distanță cam de o milă erau armatele rusești care roiau prin oraș. Era în timpul războiului. Privind la acei soldați, mă gândeam:

„Săracii finlandezi, ce cumsecade sunt și ce soartă au.”

Apoi am văzut o mașină, un Ford fabricat în America. Cred că în toată țara nu sunt mai

mult de două sute de astfel de mașini. Acesta lovise doi băieți: unul dintre ei fusese strivit sub roți, iar pe celălalt îl lovise bara de protecție și îl izbise de un copac, zdrobindu-i creierul și spinarea.

Noi am ajuns acolo cam după vreo douăzeci de minute. Erau acolo domnul Moore, domnul Lindsay, domnul Baxter și mai mulți martori. Am coborât cu toții din mașini, ca să ne uităm.

Băiețelul zăcea acolo acoperit cu o haină, în timp ce celălalt fusese dus de o altă mașină la spital pentru că nu era mort...

.....

...Nu aveau voie să-l miște până nu veneau părinții lui să-l vadă, iar cineva plecase să-i anunțe. Privindu-l, mă gândeam: „Vai, sărmanii oameni, ce vor zice când își vor găsi copilașul mort?” apoi mi-am zis: „Cum m-aș simți eu dacă aș primi o telegramă din America, în care mi s-ar spune că micuțul Billy Paul a fost zdrobit și omorât pe drum?”

Ce aș face fiind aici, atât de departe și cu toate aceste adunări? Ce va face tatăl acela aflat undeva, cu sapa, pe câmp? Ce va spune mămica aceea care taie vreascuri cu toporul pe undeva?” Am început să plâng și să mă rog. Fratele Moore și ceilalți erau lângă mine. La un moment dat m-

am gândit să

mă duc și să mă uit la copilaș. Au ridicat haina și l-am văzut. Sărăcuțul de el, zăcea acolo, plin de sângele care îi cursese din urechi și peste tot. Am murmurat: „O, Doamne...”

Uitați-vă cât de prost poate fi un om, căci am spus: „Vai, acoperiți-l.”

Am vrut să plec de acolo, când am simțit că Cineva și-a pus mâna pe umărul meu.

Am crezut că era

fratele Moore, Lindsay sau careva dintre ei. Câți dintre voi au auzit vreodată de fratele Moore și

de fratele Lindsay, editorul revistei „Glasul Vindecării”? Ei erau acolo și au văzut totul.

Am simțit mâna aceea pe umăr, așa că am zis: „Frate...”, dar nu era nimeni în jurul meu pe o rază de vreo trei metri. Cu toate acestea cineva îmi pusese mâna pe umăr. Vedeți, când Dumnezeu vorbește, are grijă să și dovedească acel lucru.

M-am gândit: „Oare a cui e mâna aceasta?” dar când m-am întors, n-am mai simțit-o. „Oare mi s-a părut?” M-am întors să plec și am simțit iarăși atingerea acelei

mâini pe umăr. Am privit în jur și am văzut că oamenii arătau copilul altcuiva. M-am

uitat în jos, apoi în sus, și am văzut brazi și stânci de jur-împrejur. Am privit din nou, mai

atent.....

Nu veți ști niciodată ce înseamnă aceasta, prieteni. Nici chiar toți diavolii din iad nu mai pot sta împotriva, pentru că Dumnezeu a spus așa. Am zis:

„Frate Moore...”

„Da, frate Branham.”

„Frate Lindsay, frate Baxter...”

„Da.”

„Aduceți-vă repede Bibliile.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Deschideți-le la pagina liberă.”

„Bine, dar ce...”

„Ascultați”, apoi am început să citesc: „Vom fi într-un loc cu brazi și cu stânci de jur

împrejur. Va fi un băiețel de vreo nouă ani, cu păr castaniu, tuns rotund, cu ochi căprui, cu

limba ieșită din gură, cu ciorapi cu dungii.”

„El este...” mi-au zis ei.

„Desigur, el este.”

O, nu există nici un om care să poată explica acest sentiment. Nu este credință, ci e ceva mai mare și mai puternic decât credința: e Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu.

Atunci am vorbit prin traducător și am spus:

„Dacă acest băiat nu va fi viu în următoarele cinci minute, înseamnă că sunt un proroc mincinos. Acum, stați liniștiți și veți vedea slava lui Dumnezeu.”

M-am așezat așa cum eram în vedenie și am spus: „Tată ceresc, Tu ai dat această făgăduință cu doi ani în

urmă, iar acum ai adus-o la împlinire. În jurul nostru sunt toți acești comuniști care îl

tăgăduiesc pe singurul Tău Fiu, dar Tu ai hotărât, mai dinainte, această minune și mi-ai arătat-o printr-o vedenie, pe când eram în țara mea. Acesta este motivul pentru care cer ca duhul acestui copil să se întoarcă în el, în Numele lui Isus Hristos.”

Imediat, copilașul a sărit în picioare și a început să alerge în jur, cât se poate de sănătos și strigând. Numele

lui este trecut în carte, iar dacă doriți puteți să-i scrieți și să-l întrebați.

În seara aceea, când m-am dus la adunare, am fost însoțit de soldați. Acest lucru s-a

întâmplat de mii de ori. Erau băieți de șaisprezece ani, care nu începuseră încă să se

radă, dar erau înrolați în armata finlandeză, aveau bocanci mari și haine prea lungi și umblau cu baionetele puse la armă.

Fraților, un om care este cinstit spune numai adevărul. Când treceam pe lângă soldații ruși, aceștia mă salutau cu salutul rusesc, în timp ce lacrimile le curgeau pe obraji și spuneau: „Și noi dorim să-L primim pe un asemenea Dumnezeu.”

Desigur. Ce s-a întâmplat? Cum s-a ajuns la comunism? Pentru că biserica a lăsat jos barierele. Așa este. Ați adus o evanghelie socială, pe care ați limitat-o la crezurile voastre, dar Evanghelia are și acum aceeași putere. Am văzut acolo soldați ruși care îi strângeau în brațe pe soldații finlandezi, iar dacă există Ceva care poate să-l facă pe rus să-l îmbrățișeze pe un finlandez, acel Ceva va opri războiul pentru totdeauna. Acesta este adevărul. Soluția este Hristos. Așa este. Noi nu avem nevoie de mese rotunde, nici de întâlniri cvadripartite și așa mai departe, ci ceea ce ne trebuie este Evanghelia lui Isus Hristos, predicata simplu și clar, cu puterea și dovada învierii. De asta are nevoie omenirea; după aceasta însetează ea. Toți oamenii însetează după aceasta, toți cei hotărâți dinainte, pentru că: *„Toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl vor veni la Mine, căci oile Mele Îmi cunosc glasul.”* Ei nu se pot hrăni cu pleavă, ci au nevoie de grâu; nu le trebuie ceea ce a ținut bobul, ci au nevoie chiar de bob. Nu le trebuie o evanghelie seacă și istorică, ci au nevoie de Evanghelia Hristosului celui viu.

Cu ce l-ai ajuta pe un degerat dacă i-ai arăta un foc mare, pictat? Exact asta face istoria: pictează un foc. Dar un om înghețat nu se poate încălzi la un tablou, ci are nevoie de un foc real. Tot așa, omenirea de astăzi nu are nevoie de un tablou al Duhului Sfânt și al focului, ci de Hristos cel înviat, de botezul Duhului Sfânt, care să aprindă focul. De asta are nevoie lumea de astăzi: de realitate, de ceva pe care să se poată sprijini; nu de vorbe goale, ci de lucrarea Hristosului înviat. Amin.

Nu voi uita niciodată noaptea aceea: soldații care mă

escortau, baionetele lor și oamenii care plângeau pe stradă. Mai întâi au intrat în sală douăzeci

de mii de oameni, apoi aceștia au ieșit și au intrat alți douăzeci de mii.

Îmi amintesc că treceam pe lângă dormitorul doamnelor din acea clădire mare, când ușa s-a trântit și a ieșit o fetiță. Îi iubesc atât de mult pe copilași! Îmi imaginez deja cum vom ajunge poimâine acasă, cum îl voi lua pe micuțul Iosif în spinare, pe Rebeca sub o mână și pe Sara sub cealaltă... Da, îi iubesc foarte mult pe acești micuți nevinovați.

În după-amiaza aceea, toți oamenii au fost la adunare, iar copilașii erau pe stradă. Le-am cumpărat niște

bomboane și o adevărată coloană de copii m-a urmat prin tot orașul. Le dădeam bomboane, îi ciupeam de urechiușe și îi trăgeam de năsucuri. Au fost niște clipe minunate. Ei îmi vorbeau în limba lor, dar nu-i puteam înțelege, iar când vedeam că vin adulții, mă strecuram după colț și plecam la hotel.

Deci în seara aceea, când am intrat, am auzit ușa trântindu-se și o fetiță finlandeză a ieșit din dormitor. Mergea în cârje și era foarte timidă. Li se interzisese să...O, asta mă face să mă simt rău, dar știți cum este în timp de criză.

M-am uitat la ea și am văzut că avea un picior mai scurt decât celălalt. O curea de piele trecea peste vârful pantofului și înapoi, peste șold, iar când voia să meargă, își așeza cârjele înaintea, apoi își ridica piciorul cu ajutorul curelei și îl așeza în față.

Ascultați o clipă. Fiecare părinte de aici știe ce înseamnă pentru el un copilaș. Fetița era cam de vârsta fetiței mele, Rebeca. Am privit-o și mi-am dat seama că voia să vină la mine.

Îmi cobor glasul, ca să vă vorbesc ca unui tată sau unei mame. Știam că acel copil voia să vină la mine, de aceea i-am zis: „Vrei să vii la mine, draga mea?”

Desigur, nu a înțeles ce am spus, iar soldatul finlandez care mă însoțea a vrut să spună ceva, dar i-am zis: „Stai puțin!” Am privit-o din nou. Își ridicase căpșorul cu părul cârlionțat...Avea o fustă

zdrențuită. Mai târziu am aflat că era o finlandeză orfană; că nu avea nici tată, nici mamă și locuia într-un cort. Părinții ei fuseseră omorâți de ruși în timpul războiului, dar atunci nu știam încă aceste lucruri despre ea.

Când și-a ridicat căpșorul, lacrimile îi curgeau pe obraji din ochișorii albaștri de copil. Am întrebat-o din nou: „Vrei să vii la mine, draga mea?”

Din întâmplare eram îmbrăcat tot cu costumul acesta, care este primit cadou. Se uita la mine atentă, pentru că nu înțelegea ce spun. La început părea speriată, dar după aceea și-a așezat cârja, ridicându-și umărul micuț. Am stat liniștit și am urmărit-o. Poate am acționat cu sânge rece, dar să știți că nu sunt așa.

Când a ajuns lângă mine, și-a pus cârja jos, ceea ce m-a făcut să-mi zic: „Oare ce vrea să facă? Ia să vedem.” Și-a pus cârja jos, lângă mine, m-a prins de buzunarul acesta, apoi mi-a ridicat haina, a sărutat-o și i-a dat drumul. Gândiți-vă cum m-am simțit. După aceea, și-a pus cârja de-o parte, și-a apucat fusta cu mâinile [un gest tipic finlandez] și a spus: „Kuton”, adică „Mulțumesc”.

Vă spun sincer că îmi venea să strig. În sală se cânta „Crede numai”, semn că trebuia să intru. M-am gândit: „Binecuvântată să fie inimioara ei”, iar în clipa aceea am avut o vedenie. Desigur, chiar dacă aș fi fost cel mai mare fățarnic din lume, Dumnezeu i-ar fi răsplătit credința. Așa este. Am avut o vedenie în care ea mergea fără curelele acelea, așa că i-am zis: „Draga mea, ascultă-mă... Oh, cum aș putea face să mă înțelegi? Dragă mea, Isus te vindecă, înțelegi?” Chiar atunci a venit cineva, mi-a spus ceva și m-a luat de braț. Am plecat gândindu-mă că Dumnezeu o va înștiința cumva.

Am intrat în sală, iar Domnul a început să lucreze printre ascultători, spunându-le lucrurile ascunse ale inimii și foarte mulți se ridicau, fiind vindecați de Dumnezeu. Când s-au epuizat numerele de rugăciune, am mai chemat câțiva, dar fratele meu a venit, m-a bătut pe umăr și mi-a zis: „Ajunge, Billy. Este destul; trebuie să pleci.”

Domnul Baxter m-a apucat de braț, dar i-am zis:

„Mă simt călăuzit să mai chem câțiva oameni, frate Baxter.”

„In ordine, cheamă-i”, a spus el

„Să vină următorii cinci”, am spus, iar sora a tradus. Prin harul suveran al lui Dumnezeu, fetița era următoarea. O luaseră din încăperea unde era și o aduseseră pe platformă, în fața a mii de oameni. Când am văzut-o, am spus:

„Doamnă Isaacson, vă rog să spuneți exact ce spun eu.”

„Da, frate Branham”, a răspuns femeia.

M-am întors spre fetiță și i-am zis:

„Draga mea, tu ești fetița pe care am întâlnit-o în cameră, nu-i așa?”

„Da”, a răspuns ea.

„Isus te-a vindecat, drăguțo. Eu am avut deja vedenia și am văzut că ești vindecată. Du-te la cineva să-ți scoată curelele, apoi pune-ți mâna pe șold și trece-o de-a lungul piciorușului care este mai scurt. După aceea vino să-i arăți fratelui Branham.”

S-a dus. După ce i s-a tradus și a plecat, am chemat următoarea persoană, iar când vedenia s-a terminat, fetița a revenit pe platformă ținând cârjele și curelele deasupra capului alergând, sărind și lăudându-L pe Dumnezeu.

Puteți să-mi mai acordați cinci minute, pentru că aș vrea să vă mai povestesc ceva. Vreți? Știu că e foarte cald, dar dacă îmi permiteți, aș vrea să vă povestesc și despre celălalt copilăș. E o poveste lungă, dar am să v-o spun repede. Celălalt băiețel care fusese accidentat de mașină, zăcea pe moarte, iar mama lui era înnebunită de durere. Când am mers la hotel, femeia era acolo, strigând ceva în limba finlandeză. Era o mamă tânără de douăzeci

și ceva de ani. Am urcat și am intrat în cameră, pentru că era împotriva regulilor să mă opresc să vorbesc cu ea.

Cu o zi înainte, doamna Isaacson îmi spusese: „Frate Branham, ai putea să-i acorzi un minut?” Eram în sală, așa că i-am zis:

„Bine, aduceți-o aici.” A venit împreună cu soțul ei, iar eu i-am spus traducătoarei:

„Vă rog să le traduceți tot ce spun.” Acea mămică își frângea mâinile înnebunită.

Ce-ați zice voi, femeile, dacă ar trebui să vă îmbrăcați așa cum se îmbracă ele? Vara poartă rochii groase și cizme lungi, în timp ce voi vă îmbrăcați cu acele haine mizerabile și ieșiți în curte. Vedeți?

Finlandezii sunt cu adevărat niște oameni cinstiți și buni.

Așadar, femeia aceea stătea acolo cu părul pieptănat peste cap și striga ceva cât putea de tare. Doamna Isaacson mi-a spus:

„Vrea să mergi să-i ridici copilașul.” Așa că i-am răspuns femeii:

„Soră, eu nu pot face aceasta.”

„O, dar băiețelul meu nu este mort! Celălalt era mort și l-ai ridicat.”

„Nu, soră dragă, eu nu am avut nici un amestec”, apoi am continuat: „Acum doi ani, când eram în țara mea, Domnul mi-a arătat vedenia cu acel copilaș, iar eu am scris-o în Biblie.”

„Bine, atunci du-te să ai o vedenie și pentru copilașul meu...” Vedeți ce înseamnă să fii mamă?

„Soră, e foarte frumos ce spui, dar eu nu pot să creez vedenii. Trebuie să mi le

arate Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu contează ce vreau eu, ci totul depinde de ceea ce vrea El. Apropo, sunteți creștini?”

„Nu”, a răspuns ea.

„Ascultați-mă. Dacă nu sunteți creștini și băiețelul vostru moare, el se va duce în cer, pentru ca e doar un copil de 5-6 anișori. Se va duce în cer, dar dacă voi muriți în păcatele voastre, nu puteți merge acolo unde este el. Însă dacă Dumnezeu îl ia, iar voi deveniți creștini, veți putea merge să locuiți împreună cu el, acolo unde nu vor mai exista accidente.” Apoi am continuat: „Fiți atenți. Dacă doriți să vă fac o favoare, faceți-mi și voi una.”

„Bine.”

„Ascultați-mă. De ce nu vă predați viețile lui Hristos și să spuneți că veți trăi o viață creștină? Atunci poate veți avea parte de har înaintea lui Dumnezeu.”

Nu puteau pierde ocazia, așa că s-au gândit că acesta era singurul lucru pe care puteau să-l facă. S-au așezat în genunchi pe podea, iar eu le-am spus ce să facă. Nu s-au prefăcut, ci s-au rugat cu adevărat și au plâns, apoi ea l-a îmbrățișat pe soțul ei și au plâns împreună.

„Acum duceți-vă. Probabil că Dumnezeu va face ceva pentru copilul vostru.”

„Vino cu noi la spital”, mi-a spus ea, dar eu i-am răspuns:

„Nu pot face aceasta pentru că este împotriva regulilor. Dacă merg cu voi, iar apoi mă mai cheamă cineva la care nu m-aș duce, s-ar simți ofensați. Mă voi ruga pentru copil. Nu pot încălca regulile și cred că nici voi nu vreți aceasta, iar dacă Dumnezeu îmi va da vreo vedenie, am să vă spun.”

„Atunci du-te să ai o vedenie.” A spus femeia.

„Eu nu pot face aceasta, soră.”

„Atunci voi aștepta”, a răspuns ea. „Du-te să ai vedenia, căci eu voi aștepta.”

„Nu pot, soră. Lucrurile nu stau așa. Este posibil ca El să nu-mi arate nimic. Trebuie să mergeți acasă și să credeți.”

Până la urmă, doamna Isaacson a convins-o să plece, spunându-i că, dacă Dumnezeu îmi va arăta vreo vedenie, o va anunța imediat. Nu plecase nici de zece minute, când a sunat telefonul... A fost cineva dintre voi în Finlanda sau este vreun finlandez printre noi? Sper că ceea ce voi spune nu vă va supăra, pentru că am convingerea că finlandezii sunt unul dintre cele mai bune popoare din lume.

Doamna aceea a dat telefon și a întrebat:

„Fratele Branham a avut vedenia?”

„Nu.”

Peste alte zece minute a sunat din nou:

„Fratele Branham a avut vedenia?”

„Nu.” Și tot așa până ne-am dus la adunare.

Atunci a fost vindecată fetița de care v-am povestit. Pe atunci nu aveam Biblia aceasta, ci alta.

Acum, prieteni canadieni, să nu vă simțiți jenați, dar odată am cumpărat din Canada niște bomboane foarte rele la gust. Era imediat după război și ei nu aveau ingredientele necesare.

Acum Howard mi-a spus: „Billy, vorbeai despre bomboanele din Canada. Gustă-le pe acestea.” Și mi-a dat două bomboane. Ei bine, toți s-au dus în camerele lor, iar eu am mers în a mea. Acolo era o masă veche, de marmură. La vremea aceea, în mai, soarele aproape că nu apunea, pentru că aceea este țara în care e soare și la miezul nopții. Acolo un an înseamnă o zi și o noapte. Da, era așa lumină că puteai citi ziarul pe stradă.

Am stat la geam și am privit spre răsărit,
apoi am spus: „O, puternicule laHVeH, într-o zi Tu Îl vei trimite pe Isus, iar
El va veni din cer, de la răsărit. O, ce clipe minunate!”

Soldații și ceilalți trecători treceau prin
parc, vorbind despre ceea ce se întâmplase în seara aceea. Mă gândeam: „Nu e
minunat? Uită-te la ei, ce smeriți sunt.” Văzându-i cum treceau vorbind liniștiți,
am spus: „O, Isuse, este minunat!” În clipa aceea am auzit ceva...Am privit în față
și acolo am văzut o vază, cam atât de mare, iar în ea erau ceea ce numim noi
„flori de Paști”. Cred că voi le spuneți narcise. Seamănă cu niște pâlnii mici
de gramofon vechi, iar unele dintre ele
sunt galbene. Narcise se numesc, doamnă? Eu nu mă prea pricep la flori. Dar, în
sfârșit, noi le spunem „flori de Paști”.

Acolo erau două flori: una îndreptată spre
nord, iar cealaltă spre sud. Cea îndreptată spre sud era aplecată jos de tot.
Ba nu, cea îndreptată spre nord era aplecată de tot, iar cealaltă era aplecată
pe jumătate. Privindu-le, mi-am zis: „Bine, dar aceste flori nu erau aici acum
un minut. De unde au apărut?”

Amintiți-vă că într-o zi va trebui să vă
întâlnesc pe toți în slavă. Când am întors capul, am văzut că acolo stătea
Îngerul, un Om înalt, nu ca Hristos, ci înalt, cu pielea întunecată, cu părul
negru până la umeri, îmbrăcat în alb, cu mâinile încrucișate... Acesta este
motivul pentru care îi aduc pe oameni în partea mea dreaptă, când îi chem pe
platformă: ca să treacă întâi pe lângă El.

Am văzut că El stătea acolo. Închipuiți-vă
cum v-ați fi simțit dacă ați fi fost în locul meu. Abia mai puteam să respir.
Am întors capul și m-am mușcat de deget, apoi L-am privit din nou. M-a privit și
El și m-a întrebat:

„Ce ți-a dat fratele tău?”

„Aceste două bomboane, Doamne.”

„Și de ce nu le mănânci?”

Am desfăcut una dintre ele și am băgat-o în

gură, apoi am început s-o mestec și am văzut că era foarte bună. Am înghițit-o, iar în clipa când am făcut acest lucru am văzut că floarea îndreptată spre nord s-a ridicat.

„Ce înseamnă aceasta?” L-am întrebat pe Înger.” dar El nu a spus nimic. Am privit din nou spre flori, apoi m-am uitat la El.

„Mănânc-o și pe cealaltă!” a continuat El.

Am băgat-o în gura și am simțit că era cel mai amar lucru pe care l-am gustat vreodată. Vai, ce gust! Am scuipat-o din gură, iar atunci am văzut că floarea îndreptată spre sud a început să se lase tot mai jos, tot mai jos, ca bătaia unei inimi, iar El mi-a spus:

„Pentru că n-ai mâncat-o, celălalt copil va muri.”

Acum, nu mă întrebați ce însemna acest lucru, pentru că nu știu. Am luat repede bomboana de jos, am băgat-o în gură, mi-am ținut răsuflarea și am înghițit-o repede, iar când am făcut aceasta, floarea dinspre sud s-a ridicat lângă cealaltă.

Atunci Îngerul mi-a spus: „Du-te și spune-i acelei mame: „Așa vorbește Domnul, copilul ei va trăi!”

Am ieșit pe hol strigând cât am putut de tare. Imediat au apărut fratele Moore și fratele Baxter care era în pijama, iar eu le-am zis: „Chemați-o repede pe doamna Isaacson”. S-au dus după ea, iar când au adus-o, i-am zis: „Cheam-o pe femeie și spune-i: „Așa vorbește Domnul, rugăciunile ei au fost ascultate.”

O, ce simțământ! A sunat imediat acasă la ei și a răspuns doica, care i-a spus: „Mama și tatăl copilului au fost chemați la spital, pentru că micuțul e pe moarte. Nici nu l-au spălat, atât era de gravă starea lui.”

Doamna Isaacson a venit să-mi spună și am trimis-o să dea telefon la spital. Doamna a sunat și a cerut să vorbească cu

mama copilului, dar aceasta țipa în gura mare. Doamna Isaacson i-a zis:

„Ascultă, draga mea, liniștește-te un moment ca să-ți pot spune ceva,” O auzeam și știam prin ce emoții trece, căci s-a întors spre mine și mi-a spus:

„Încerc s-o liniștesc, dar țipă în continuu. Poate că a murit băiețelul...”

„Spune-i să nu-și facă griji. Nu contează dacă a murit sau nu, el va trăi.”

A încercat din nou s-o liniștească și i-a spus: „Ascultă-mă! Fratele Branham tocmai a avut o vedenie despre o floare care se ridică. A zis să-ți spun: „Așa vorbește Domnul, copilul tău va trăi.”

După ce s-a liniștit puțin, femeia i-a spus:

„O, cum am știut! Băiatul meu și-a revenit. L-am spălat și-l luăm acasă. Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune.”

Ascultați-mă! Eu nu am avut nici un amestec; n-am avut nici o legătură cu vindecarea acestui copil, ci rugăciunea plină de credință a mamei lui a primit trecere înaintea lui Dumnezeu, care mi-a spus doar: „Du-te și spune-i...”

Înțelegeți ce vreau să vă spun? Aceasta nu te face să plângi, ci să țipi. Aceste lucruri sunt adevărate, iar Dumnezeu din cer știe. Numele și adresele lor sunt acolo, așa că, dacă doriți puteți să le scrieți.

El este Același puternic Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Amin. Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui nu va greși niciodată, așa că atunci când făgăduiește ceva, o face în chip suveran, acest lucru fiind pentru oricine vrea, pentru oricine poate să primească și să creadă; pentru oricine poate face la fel. De fiecare dată rezultatele vor fi aceleași. Amin.

O, mă simt copleșit de emoții! Cum să nu fiu așa când știu că un sărman păcătos pierdut, ce se îndrepta spre iad, a primit un asemenea har?

Zilele trecute, pe când stăteam de vorba cu soția mea, a venit o doamnă și mi-a adus o plăcuță pe care scria: „Apusul; luceafărul de seară și o chemare clară pentru mine.”

Mă ascundeam în casă pentru că erau foarte mulți oameni în jur. Astfel, i-am spus soției mele:

„Gândește-te, draga mea, că acum 25 de ani tatăl meu bea atât de mult, încât dacă mergeam în oraș să vorbesc cu cineva, toți îmi întorceau spatele doar pentru că mă numeam Branham. Nu aveam ce să fac, iar acum trebuie să mă ascund undeva, în sălbăticie, ca să pot avea puțină liniște.”

Cine a făcut aceasta? Educația mea? Nu am nici o educație. Cine a făcut asta? Personalitatea mea? Nu am așa ceva. Dar cine? Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit jos prin:

„Har uluitor! Ce minunat!

El a salvat un ticălos ca mine.

Odată am fost pierdut, dar m-a găsit,

Am fost orb, dar acum văd.

O, după ce vom sta acolo zece mii de ani,

Strălucind ca soarele,

Vom avea tot atâtea zile să-I cântăm laude.

Ca și la început.”

De-a lungul veacurilor, Mielul răscumpărat va fi cunoscut în mijlocul poporului Său. Atunci când oceanele vor seca și se vor preface în deșerturi, iar păcatele vor fi atât de multe, încât vor muta luna din lăcașul ei, Dragostea lui Dumnezeu va dăinui încă. Oh, și același Isus, care este viu în seara aceasta, va sta atunci pe scaunul de domnie din slavă. O, cât doresc să-L văd!

Mai demult, a primit mântuirea și un bătrân

de culoare din sud. Aceasta s-a întâmplat după ce a cântat o cântare, iar a doua zi, le-a spus celorlalți sclavi:

„Frații mei, Hristos m-a eliberat.”

Când a auzit ce spune, stăpânul lui s-a dus la el și l-a întrebat:

„Ce tot spui, Moise?”

„Șefule, este adevărat, sunt un om liber.”

„Cine ți-a spus că ești liber?”

„Hristos, căci El m-a eliberat.”

„Moise, vino sus, în birou, căci vreau să stăm puțin de vorbă.” S-au dus în birou și stăpânul i-a zis:

„Mai spune-mi încă o dată, Moise.”

„Aseară am fost la o adunare de rugăciune și am cântat cântări creștine. Eu am fost un păcătos, șefule, dar Hristos m-a eliberat de sub stăpânirea păcatului și a morții.”

„Vorbești serios, Moise?”

„Da, șefule.”

„În cazul acesta, voi merge chiar acum și-ți voi semna actul de eliberare, ca să poți propovădui fraților tăi.”

„Îți mulțumesc, șefule”, a răspuns negrul bucuros.

Anii au trecut, iar el a propovăduit Evanghelia pretutindeni, iar când era pe moarte, mulți dintre prietenii lui albi au venit să-l vadă. După o vreme, el s-a ridicat, a privit în jur și a întrebat:

„Încă nu am plecat?”

„Ce ai văzut, Moise?” I-au întrebat ei.

„Frații mei, am intrat pe poartă și L-am văzut pe El, iar un înger a venit și mi-a spus: „Moise, vino să-ți primești haina și coroana.” dar eu i-am răspuns: „Nu-mi vorbi despre haină și coroană, căci tot ce vreau este să mă uit la El.”

Cred că asta simțim cu toții. Eu nu vreau nici o haină și nici o coroană, ci doresc să-L văd pe El; pe Cel ce a fost străpuns pentru mântuirea mea; pe Cel ce m-a răscumpărat dintr-o viață stăpânită de păcat și de moarte și prin ale cărui răni am fost vindecat.

Să ne rugăm.

Tată ceresc, timpul trece, iar Hrisatos este viu și astăzi. O, cum am putea Să-L descriem cuiva, căci El este dincolo de orice cuvinte.

Tată, îndură-Te și în seara aceasta salvează-i pe păcătoși, vindecă-i pe bolnavi și descoperă-Te înaintea noastră.

O, Dumnezeule, departe, în Finlanda, cei doi copilași trăiesc și în seara aceasta, prin harul Tău. O, și câți alții din toată țara aceasta și din toată lumea, pentru că Duhul Tău a lucrat, a vindecat bolnavii și i-a înviat pe cei morți.

În Africa, în India, în Egipt și în toată lumea, Tu ai făcut aceste lucruri mărețe, iar noi Îți suntem mulțumitori pentru ele. Și iată că în seara aceasta ești aici, cu noi, la Spindale, Carolina de Nord, același scump Domn Isus. Îngăduie, Doamne, ca oamenii să înțeleagă pe deplin că vindecarea nu vine de la un om; nu vine de la un grup de oameni și nu vine de la o biserică, ci vine din lucrarea pe care ai desăvârșit-o pentru noi, la Calvar, și din credința noastră în această lucrare.

Te rugăm, Tată drag, să lași ca Duhul Tău să vină în fiecare inimă cu blândețe și să le vorbească celor nemântuiți, căci sunt bărbați și femei care nu Te cunosc și care nu Te-au văzut niciodată în puterea învierii. Îngăduie ca credința lor să fie mai mare chiar decât a celor

care Te-au văzut. Ajută-i să creadă înainte de a vedea; îngăduie să creadă din toată inima astfel încât să fie vindecați și să li se ierte păcatele și toate nelegiuirile.

În timp ce avem capetele plecate și orga cântă,
aș vrea să știu dacă este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Doamne, eu nu ridic mâna spre acest predicator, ci o ridic către Tine, pentru că cred că Isus a înviat din morți, fiind Fiul lui Dumnezeu, și doresc să-L primesc ca Mântuitor personal. Te rog să Te înduri de mine, acum, când sunt cu oamenii aceștia,
cu predicatorul acesta și cu Duhul Tău care este prezent în această sală, căci vreau să fiu eliberat de sub legea păcatului. Doresc să Te iubesc în așa măsură, încât, într-o zi să Te pot privi liniștit în ochi și să Te aud spunând: „Bine, rob bun și credincios.”

Știind cât de întunecate sunt zilele în care trăim, este cineva care vrea să ridice mâna?

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete.

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

În partea dreaptă este cineva? Dumnezeu să te binecuvânteze; Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine. Altcineva? Acolo, în capăt, este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Doamne, adu-Ți aminte și de mine, căci îmi ridic mâna spre Tine.”?

De ce nu ați ridicat mâinile? Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl.*” [Ioan 6.44].

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Da, te văd acolo, jos, în rândul din față. Mai este cineva? Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

Mai ridică cineva mâna? Văd și o fetiță micuță care ridică mâna.

Voi spuneți: „Ajută aceasta la ceva, frate Branham?”

Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete. Dumnezeu să te binecuvânteze,

domnule. Ajută aceasta la ceva? Ascultați ce a spus Isus: „*Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl. Și tuturor celor ce vin, le voi da viața veșnică. Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” [Ioan 6.44; 5.24].

Ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Îl primesc chiar acum pe Isus ca Mântuitor personal.”?

Țineți-vă capetele plecate și rugați-vă în continuare.

Ați vrea să ridicați mâna? Opt, zece sau mai mulți. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Mai este cineva care vrea să ridice mâna? Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Foarte bine. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Să ridice ai alții mâna și să spună: „Doamne, vreau să fiu amintit chiar acum în rugăciune. Frate predicator, vreau să te rogi pentru mine, ca sufletul meu să fie salvat în ziua aceea.”

Vreți să ridicați mâna? Spuneți: „Amintește-mă...”

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Te văd sus, în balcon.

Mai este cineva? Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Văd că ești tânăr; e foarte bine că faci aceasta. Poate ai făcut multe lucruri mari în viață, dar niciodată nu ai făcut ceva mai important decât acum, când ai ridicat mâna pentru Hristos Isus.

„*Pe cel ce vine la Mine...*”

Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. „*Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.*” [Ioan 6.37].

Ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „O, Hristoase, acum cred în Tine și vreau să Te primesc ca Mântuitorul meu personal.”?

Vreți să ridicați mâna pentru chemarea la altar? Cei rătăciți, care vreți să vă întoarceți la Domnul Isus și care doriți să fiți amintiți în rugăciune, vreți

să vă ridicați mâinile?

Desigur, dacă El va deschide ochii orbului și va desfunda urechile surdului, atunci va asculta și sufletul tău păcătos. Rătăcitule, vrei să ridici mâna?

Voi, care sunteți în căutarea Duhului Sfânt, ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Amintește-mă și pe mine.”?

O, Doamne, mâinile se ridică pretutindeni!

El vrea să reverse Duhul Sfânt peste voi, așa cum a vrut întotdeauna. Sigur că da.

Acum ne vom ruga pentru voi așa cum am promis. Apoi, imediat după serviciul de vindecare, când predicatorii vor face chemarea la altar, aș vrea să veniți aici, să vă rugați și să vă predați viața lui Hristos, astfel ca El să vă dea ceea ce doriți.

Tată bun din cer, Îți mulțumim pentru acest ceas sfânt, în care știm că este aici chiar Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel căruia va trebui să-I dăm socoteală la sfârșitul acestei epoci. Odată va trebui să ne plecăm genunchiul, ori aici, ori la fel ca bogatul care și-a ridicat ochii spre cer abia când era chinuit în iad.

Te rugăm, Tată, să-i mântuiești pe toți aceia care și-au ridicat mâinile și să-i umpli cu botezul Duhului Sfânt, să le dai pecetea binecuvântată a făgăduinței lui Dumnezeu, ca să nu piară niciodată, ci să fie de-a pururi scriși în Cartea Vieții Mielului.

Tată, Îți cerem aceste binecuvântări în Numele lui Hristos. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. O, nu este El minunat? Nu simțiți cum sunteți curățiți? Nu simțiți cât de aproape este Dumnezeu?

Ce numere de rugăciune s-au împărțit? Cum? O, nu a fost împărțit nici un număr! Nu-i nimic. Hristos este oricum aici, așa că nici nu avem nevoie de numere de rugăciune.

Câți dintre voi cred? Atunci vreau să vă întreb ceva. De obicei nu fac

aceasta, ci îi chem pe oameni aici, pe platformă, pentru că e mai bine așa.

Probabil au avut treabă cu cărțile și nu au avut timp să mai împartă numere de rugăciune înainte de începerea adunării, iar după începerea serviciului nu o mai pot face.

Aș vrea să vă întreb ceva: credeți că ceea ce v-am spus despre vedenii, este adevărul? Atunci, dacă știți că nu cunosc pe nimeni de aici și dacă prin harul și puterea Sa, Isus va face același lucru pe care l-a făcut în cazul femeii care s-a atins de haina Lui, veți crede din toată inima?

Îl veți primi din toată inima?

Rugăciunea mea este ca Tu, Doamne, să îngădui acest lucru.

Dă-ne tonul. Știi: „Rămâi cu mine”? Poți să-l cânti fără carte? Dă-ne tonul. Vreți ca El să facă aceasta cu adevărat? Credeți că Dumnezeu poate să vină printr-un cântec? Există putere într-un cântec?

Vă amintiți cât de indignat a fost prorocul odată? Fiul lui Ahab și al Izabelei a venit să afle o vedenie, iar el i-a spus: „De ce nu te duci la prorocii voștri? De ce vii la mine?”

[vezi 2 Împărați 3.13]

. Elisei era foarte supărat, dar după aceea a spus: „Aduceți-mi un cântăreț cu arfa.” Și în timp ce acesta cânta, Duhul a venit peste proroc și i-a arătat vedenii. Este adevărat?

Aveți credință! Credeți numai. Eu nu vă cunosc pe nici unul dintre voi, dar Dumnezeu vă cunoaște pe toți. Acolo, în spate, e cam greu, pentru că nu înțelegeți dacă vă chem. De multe ori, El stă deasupra oamenilor din spate și îl văd, dar dacă oamenii nu răspund repede, vedenia se încheie și nu mai știu ce-am zis, înțelegeți?

Vreau să vă fie clar. Câți de aici sunt bolnavi sau au nevoie de ceva?

Să vă vedem mâinile. Oamenii care doresc să ne rugăm pentru ei să ridice mâna.

Sunt foarte mulți, o mie sau chiar mai mulți. N-aș putea spune cine sa fie primul, așa că vom proceda în felul acesta. Domnul să ne binecuvânteze, căci aceasta depinde numai de El. voi fiți atenți și să credeți că v-am spus adevărul. Dumnezeu îmi va cere socoteală dacă am vorbit din Biblie sau nu.

Fiți atenți și credeți.

Acum noi ne gândim: „Rămâi cu mine.” „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*” [Ioan 15.7]

În temeiul acestei făgăduințe sfinte,
Îl rog pe Dumnezeu să-L trimită pe Fiul Său, Hristos Isus, ca să-L ungă pe slujitorul Său nevrednic, astfel ca oamenii să știe că Hristos e viu și astăzi și să nu poată avea nici o scuză în ziua judecății. Fie ca Dumnezeu să reverse Duhul Său cel Sfânt peste voi, să vă dea credința necesară pentru a-L primi și să vorbească prin mine, atâta timp cât rămânem în făgăduința lui Dumnezeu. Te rugăm, Doamne.

Mă uit în partea aceasta ca să văd de unde va începe Dumnezeu să lucreze. Ați vrea să priviți aici și să vă rugați? Fie ca El să îngăduie acest lucru. Dacă o va face, va spune fiecare dintre voi, cu solemnitate: „Eu cred că Dumnezeu este aici; cred că pot ajunge la El, pentru vindecarea mea, pentru că este aici.”?

Credeți din toată inima și ridicați mâna spre El. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Am intenționat să vorbesc doar câteva minute, dar acum fiți smeriți.

Eu nu pot să-L determin pe Dumnezeu să facă ceva; pot doar să-L rog, iar ca să-L rog, trebuie să cred că răspunde la rugăciunea mea.

Ascultați-mă. Cred că sunt adunați cam două mii de oameni, sau poate chiar mai mulți. Fiecare dintre voi este un duh care pulsează, dar dacă veți sta liniștiți un moment, dacă nu vă veți mai mișca, ci veți sta liniștiți, în rugăciune, El ne va da ceea ce cerem.

Acela va fi un semn ca El a înviat din morți; va fi o minune, este adevărat? Aș spune că va fi una din cele mai mari minuni.

Va trebui să aștept până veți înceta să vă mai mișcați. Fiți smeriți.

Hristos este Dumnezeu, iar Biblia spune: „Lumea să stea liniștită; Dumnezeu este în locul Său cel sfânt.” Aceasta înseamnă că acolo unde este prezent El nu este nici dezordine, nici neorânduială, pentru că Dumnezeu nu provoacă dezordine.

Văd în fața mea un om. Slăvit să fie Dumnezeu! Este un tânăr slab...Cineva s-a atins de Domnul nostru exact ca femeia de la fântână. Iată! Ai probleme cu inima și cu rinichii, nu-i așa, domnule? El stă chiar acolo și se uită la mine. Trebuie să privești puțin într-o parte. Da, domnule. Crezi că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu? În ordine. Ridică-te în picioare. Da, ridică-te. Te simți puțin ciudat, dar ești vindecat. Dumnezeu să te binecuvânteze. Din clipa aceasta, inima nu te va mai supăra. Spune: „Slavă Domnului!” Amin. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Uitați-vă și credeți, pentru că El a spus: *„Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede.”* – Marcu 9.23 -.

Ai o boală de inimă, nu-i așa? Tu, doamna de aici, din capăt. Crezi că Isus te vindecă? Da, te rugai pentru inima ta. Crezi că Isus Hristos te vindecă? Ridică mâna. Crezi că L-ai atins pe El? Crezi că Hristos te-a vindecat? Primești vindecarea Sa? Atunci Dumnezeu să te binecuvânteze.

Da.

Te rogi pentru băiețelul acela, nu-i așa, domnule? Ai credință în Dumnezeu. Da, te rogi pentru copil. Crezi că Dumnezeu îl va vindeca? Operațiile chirurgicale pot da greș, dar Hristos nu greșește niciodată. Așa este? Crezi că respirația lui va reveni la normal și se va însănătoși? Primești acest lucru? Ridică-te în picioare. Nu este minunat? Poți avea ceea ce ai cerut. Isus Hristos îl vindecă. Nu e El minunat?

Bunico, te rogi pentru nepotul de acolo, nu-i așa? Da, doamnă, cu tine vorbesc. Dacă Dumnezeu îmi va descoperi necazul tău, vei crede că sunt prorocul Lui, slujitorul lui Dumnezeu? Tu ai o boală de inimă, iar nepotul are astmă, dar Dumnezeu poate să vă vindece pe amândoi, nu-i așa? Ridică mâna dacă este adevărat. Pune-ți mâna peste copil, ca să fie vindecat în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Haideți să spunem: „Slavă Domnului!”

Femeia care stă acolo, în spate, cu eșarfa la gât, are bronșită. Crezi că Isus Hristos te va vindeca?

Dar tu, fratele de aici, tu care ești bolnav de diabet, crezi că Isus Hristos te va vindeca? Atunci ridică-te în picioare și primește vindecare. Întoarce-te și pune-ți mâinile peste femeia din spate, căci ea suferă de bronșită. Da. Doamne, îndură-Te și vindecă-i. Te rog aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să te binecuvânteze. S-a terminat.

Du-te acasă și bucură-te, pentru că credința ta te-a vindecat.

Dar tu, de pe targa aceea, ce zici? Privește aici și crede. Domul și doamna care stați lângă el, credeți? Da. Eu nu pot să vindec, voi știți aceasta, dar nici tu nu poți să-ți ascunzi viața. Ești pe moarte. Cancerul te-a măcinat, este adevărat? Dar Isus Hristos poate să te vindece, crezi aceasta? Ai cancer în stadiul cel mai avansat, este adevărat? Din pricina aceasta, în jurul tău este o umbră neagră. Numai Dumnezeu te mai poate vindeca. Vrei să crezi? Primești vindecarea? Vei muri acolo.

Odată, la o poartă erau niște leproși, care au zis: „Acolo, în cetate, oamenii își mănâncă copiii. Dacă intrăm, ne omoară ei, iar dacă rămânem aici vom muri cu siguranță. Avem o singură șansă: să mergem în tabăra vrăjmașă, la sirieni”. Și Dumnezeu i-a răsplătit pentru că au profitat de singura șansă pe care au avut-o și le-a scăpat viața.

Acum, vouă nu vi se cere să mergeți în tabăra vrăjmașului, ci sunteți incitați în Casa lui Dumnezeu, unde sunteți așteptați chiar de El.

Este vorba doar de credința ta, domnule. Eu nu pot să te vindec, ci totul depinde numai de credința ta. Dacă crezi, ridică-te, du-te acasă. Și uită tot ce a fost. Dar dacă nu crezi, nu vei mai putea trăi decât foarte puțin.

Eu provoc pe oricine să creadă. Aleluia!

Credeți? Din toată inima? Atunci ce mai așteptați? Fiți vindecați cu toții. Toți sunteți deja vindecați, pentru că Isus v-a vindecat. Puteți primi aceasta? Atunci haideți să ridicăm mâinile spre El. Spuneți după mine, din toată inima.

Tată ceresc,
eu cred din toată inima în Isus Hristos, Fiul Tău și Îl primesc ca Vindecător. Prin rănile Lui
sunt vindecat. Cred din toată inima că El m-a vindecat suferind în locul meu pe Calvar, de aceea, începând din seara aceasta vindecarea este a mea, îmi aparține, în Numele lui Isus. Amin.

Închideți ochii. Aceasta a fost rugăciunea voastră, iar acum urmează a mea.

O,
Dumnezeule, nu există decât un singur lucru care împiedică minunea să zguduie acest loc, și anume umbra întunecată
care atârnă asupra oamenilor: necredința. O, dacă aș putea să o înlătur!
Dacă s-ar întâmpla aceasta, fiecare persoană de aici ar fi vindecată, fiecare dintre voi. Necredința este singura piedică
în fața vindecării, pentru că Isus v-a vindecat
deja. Din dimensiunea în care mă aflu acum, văd că nici dacă ar trebui n-ați putea să vă ascundeți viața, pentru că Hristos este aici. Același care a înviat din morți băiețelul din Finlanda este aici în seara aceasta și-mi arată vedenii. Văd cum oamenii se vindecă peste tot în clădire...

Păstorilor, fiți atenți! La câteva luni după ce eu voi pleca, oamenii voștri vor fi vindecați: de boli femeiești, de boli de stomac, etc... totul a fost vindecat chiar acum, dacă credeți că spun adevărul, pentru că Hristos este aici. Duhul Sfânt este în clădire. El este cu adevărat aici, nu e doar o părere a mea.

Tată ceresc, în Numele lui Isus Hristos Te rog să scoți afară fiecare duh rău. Amin.

- Amin -